

KNJIGA 72

datoteka pod ovim naslovom

20240201_Otporas-Drinjanin_JEDNO_PISMO_MAKSA_LUBURICA_ZA_SVE_NAS.docm

DOBRO JUTRO, DOBAR DAN, VIDIMO SE SVAKI DAN!

From: **Mile Boban** <mileboban748@gmail.com>

Evo dolje priloženo je jedan mali dio povijesti generala HOS-a NDAH Vjekoslava Maksa Luburića generala Drinjanina.

Uistinu vrlo interesantno pročitati. Pismo je pisano profesoru Mirki Mehešu u Kanadu 8 veljače 1965.

Pozdrav svima.

Mile Boban.

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,356

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS.

(Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći. Pismo je puno iskrenosti, pisano od prijatelja prijatelju, prof. Mirku Mehešu. Mirko Meheš je živio u Canadi. Znao sam za njega od prvih dana moje emigracije. Odmah poslije Bleiburga živio je jedno vrijeme u Parizu. Bio je iskreni prijatelj branitelja hrvatskih Ustaša u Marseillskom atentatu Georges-a Desbons-a. Skupa su radili u pomaganju i spašavanju razbacanih Hrvata poslije Bleiburske Tragedije. Možda u tom pomaganju i spašavanju Hrvata - kažem samo možda - ona dvojica su pomogli Maksu Luburiću da se dočepa Španjolske 18 listopada 1948.

Kada je u rujnu 1962. godine umro u Parizu branitelj hrvatskih Ustaša: Pospišila, Rajića i Kralja, Georges Desbos, fra. Branko Marić iz Madrida je predvodio pogreb. Tom zgodom na sprovod su došli mnogi istaknuti Hrvati svih zvanja. Mene je zapala dužnost da je nosim četiri (4) odlikovanja koje je Georges Desbons dobio od hrvatske državne vlade NDH za sve usluge koje je Maitre Georges Desbons učinio Hrvatima i za Hrvatsku. Odlikovanja Maitre Georges Desbons su po vojničkom postupku položena sa njim u grob ili raku. Slijedi pismo puno ispovijedi i još više razočaranja, ne razočaranja u Hrvatsku nego u ljude bez srca i karaktera. Ovo pismo najviše se bavi prof. Dubičancem koji je živio u Kanadi i najviše se radi o Hrvatima iz Kanade. Pošto nisam živio u Canadi, mnogi predmeti mi nisu dovoljno poznati, iako sam mnoge osobe o kojima general Drinjanin ovdje piše poznavao. Zato bi iz povijesne perspektive bilo poželjno da se neko javi koje živio u Canadi i komentira na sadržaj ovoga pisma. Pismo ću doslovno prepisati a uz potrebu ću nadodati i neke moje spoznaje. Pismo je pisano na osam (8) stranica. Hvala na razumijevanju. Mile Boban, Otporaš.)

general dRINJANIN

8.2.1965.

Br.

Prof. Mirko Meheš

Sudbury. Canada.

Dragi moj brate !

Pišem Vam ovo pismo u onom duhu u kojem smo nas dva bratski radili u duhu ideja "SLUGA DOMOVINE ". Vjerujem da ćemo nas dva tako i biti do zadnjega daha života i do konačnog cilja, a

to je ostvarenje hrvatske Države, a onda se možemo i svađati pa i pomlatiti. Vi ste svakako bili u hrvatskoj emigraciji jedan od nosioca ideja hrvatske sloge. Gdje god Vi budete tu će se nešto za Hrvatsku raditi. Može Vam ovo izgledati kao neko hofiranje, ali bolje je da moje riječi uzmete kao uvod u ono što Vam mislim reći. Radi se kao i uvijek o Savezu i Dubičancu.

Kada god čujem ime Dubičanac i Savez sjetim se Vaših riječi u jednom starijem pismu, koje ste pisali prijateljima u Toronro, a meni poslali kopiju. Rekli ste među inim i to da se vidi iz načina i rada Dubičanca, da je nekada bio u školi kod Luburića. To bi mogao biti nekada i kompliment, ali vremena su se promijenila i sa njima i Luburić, dok je Dubičanac ostao isti. *(Za današnju hrvatsku mladost i naraštaj potrebo je reći da je poslije razlaza s Poglavnikom 1956. godine, ustaška glava Maksa Luburića je počela sasvim drugačije misliti. Tko bude pratio ova Maksa Luburića Pisma, nesumnjivo će primijetiti tu razliku. Zato i ne donosim po redosljedu i datumima Maksova Pisma. To činim zato da se ljudi prilagode Maksovu načinu pisanja, mo. Otporaš.)*

Dubičanac je u svom javnom radu najprije postavio svoj problem. Dok ste vi u Francuskoj na žuljevima svojih ruku stvarali svoj profesorat, podizali jednu brojnu hrvatsku obitelj i odgajali iz hrvatskih askera buduće hrvatske sindikaliste, dr. Dubičanac je šutio, sređivao svoj život i zarađivao pare. Kad je već bio što se veli - "gospodin čovjek" - onda je sazvao jednu konferenciju, u elitnom hotelu i uz dobru kapljicu i rekao: evo, ljudi, mene i evo Saveza!

Ukopčao se je u dobrom psihološkom, kojega smo mi stvarali podnoseći teške udarce naše braće-nebraće, održao jedan govor u kojem je rekao da je i on za hrvatsku državu, a da je za nju bio i Tomislav i Trpimir i Krešimir i Svačić i Starčević i Pavelić. *(Samo se za Tita ne može reći da je bio za Hrvatsku Državu, mo. Otporaš.)* Dapače je među velikane ubrojio i mene i to tako, da je ispustio nekog drugog velikana čije je ime bilo dulje nego moje, pa je na prazno mjesto ne sgrapano uključio moje, vjerojatno sjećajući se u zadnjih čas ne toliko svog boravka u Jasenovcu nego činjenice, da u Torontu postoji jedna grupa Otporaša, koji su izdržali s organizacijom i imenom Luburića *(ovdje se radi o Ogranku HNO ERIK LISAK kojeg su u Torontu osnovali 1957. godine Hrvati: Ratko Gagro, Vladek Štefanac, Karlo Sopta i drugi, mo. Otporaš.)* i onda kada je to zaista bilo teško činiti.

S tim riječima nisam htio reći, da bi g. Dubičanca smatrao ovakvim ili onakvim. On je gospodin, patriota, i čak vjerujem da je pozitivno raspoložen prema svom bivšem zapovjedniku. Čak je kupio i dionice *(DRINAPRES-a, mo.)* i DRINE i poslao mi jednu lijepu umjetninu sa posvetom na dar. *(I ovdje se mora reći nešto što je u svojim lažnim izjavama nedavno izjavio ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, da je general bio bogat i imao mnogo različitih nakita, mo. Otporaš.)* Nu u njegovu držanju ima nešto s čim nisam na čistu. Nije nikada smio počinuti tako napadno veliku taktičku i psihološku pogriješku, da je sebe proglasio Savezom, a zatim uz pomoć Vašu i drugih dobronamjernih ljudi stvorio Savez saveza, da bi taj predstavljao Hrvate Kanade u Hrvatskom Narodnom Vijeću.

Ovo pismo sam već počeo pisati tri puta i tri puta ga isparao, da ne bi povrijedio Vašu osjetljivost. To ne bi bilo lijepo. Nu jučer sam dobio jedno pismeno svjedočanstvo, da je ta "kuhinja" odlučila prevesti Otpor i Otporaše žedne preko vode. U tu svrhu eliminiran je Rude Erić, a iskorištena posebna situacija brata Rovera, kojem je trebala javna politička rehabilitacija, *(radi se o Srećku Roveru iz Australije kojeg se je bilo osumnjičilo da je kao vodič skupina Kavranove Akcije, radio za Oznu. Upravo zbog njega su trzavice počele između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956., mo. Otporaš.)* da ga se iskoristi protiv Erića, protiv Otpora i naravno Luburića. Neću ovog časa govoriti o Roveru i o tome koliko je on toga bio svjestan i koliko je u njemu prevladala osobna ambicija nad interesima Otpora. Jedno je sigurno, da je Rover imao nečistu savjest, jer mi se jedva usudio u oči gledati prilikom susreta u Madridu, a nakon povratka njegova u Australiju sa mnom je skoro prekinuo veze, ali je sa Brankom Jelićem našao mnogo dodirnih točaka.

Stvar Otpora u Australiji iza povratka Rovera išla je vertikalno niz brdo. Mali ljudi, poput onih Otporaša u Torontu, bili su eliminirani i mimoilaženi, a osobni prijatelji Roverovi, nekada dobri i stari povjerenici DRINE vraćali su mi pakete DRINE iz Australije i ubrzo se postavila kandidatura Rovera za šefa Otpora. S jedne strane je bilo Vijeće tj. VLADA I POLITIKA, a s druge strane Rover se izgubio ko magare u magli, konspirirajući s problematičnim Gezom Pasty i t.zv. revolucionarno Bratstvom. Na povratku u Australiju više je vremena posvetio Varošu i ljudima oko Varoševog odbora, koji su zapravo bili taj famozni "četvrti domovinski kanal". Postavljen je bio i hrvatski nacionalni fond u Australiji, a nekom zgodom sam čitao negdje, da takav fond postoji i u New Yorku. Dapače, Rover mi je jasno napisao, da će se u sljedeća dva mjeseca odrediti sudbina Hrvatske i tko tada zgrabi vlast, da će biti njegova. Izričito sam odbio ponudu za strukturalnu i akcionu suradnju sa Bratstvom, a ponudio sam individualno prilaženje za akciju spremnih pod mojom osobnom odgovornosti.

Među onima koji su u New Yorku znali za tu akciju eliminiranja Otpora i ljubljenja u New Yorku gdje je dr. Jelić mnogima obećavao da iz New Yorka leti za Madrid, da se sa Maksom dogovori o tome što treba raditi na DOMOVINSKOM SEKTORU, a za koji je bio izabran dr. Jelić od strane Vijeća u New Yorku. *(Ovdje treba za današnji naraštaj Hrvata objasniti neke stvari iz tog doba hrvatske političke emigracije. Osobno sam bio dio tih gibanja i promatranja pa se osjećam ponukanim reći sljedeće:*

Teško se je poslije Tragedije Bleiburga Hrvatima bilo snalaziti u tuđim zemljama; bez poznavanja jezika zemalja u kojima su prebivali, bez prijatelja i bez ičega. Svak svakoga okrivljavao za lošu sudbinu kroz koju prolaze, svak se osjećao ispravan, nitko se nije osjeća krivim. U tom vrtlogu neshalaznja samo su razdor i sumnja cvale i množile se. Nove hrvatske nacionalističke organizacije su se stvarale i izbijale na površinu. Ustaški Pokret kao legitimni predstavnik hrvatskog naroda nastoji prikupiti u svoje redove svaku Hrvaticu i Hrvata. HSS priznaje samo sebe kao istinitog i jedinog legitimnog predstavnika hrvatskog naroda. Nesnošljivosti između ove dvije krovne hrvatske organizacije su dovele do osnutka: Hrvatske Republikanske Stranke 1951., Ivo Oršanić, iste godine Hrvatski Narodni Otpor, HNO Maks Luburić (tada u okviru Ustaškog Pokreta kao nastavak iz 1944 god.), Hrvatski Narodni Odbor, dr. Branko Jelić, Hrvatski Demokratski Odbor, dr. Krunoslav Stjepan Draganović i Miroslav Varoš. Svaka ova organizacija je imala svojih pristaša, sljedbenika i simpatizera; uz to i svoje nazovimo više manje novine. Prepucavanja su bila velika i odvratna. Novodošli Hrvati bi sa veseljem došli prve nedjelje u hrvatske crkve da upoznaju svoje Hrvate, da im kažu kako je u Domovini Hrvatskoj, kako tamo narod živi itd. Tek tu, sada, počima "regrutiranje" novodošlih Hrvata u ove hrvatske organizacije različitih pogleda. Iz dana u dan procijep između Hrvata je sve veći i veći. Došlo je do jedne prave i pravcate POLARIZACIJE HRVATA.

Naravno da je dolazak novodošlih Hrvata u emigraciju, svojim domovinskim shvaćanjem, prisilio hrvatsko političko vodstvo da osnuju jednu novu - do tada nepostojeću - hrvatsku organizaciju koja će predstavljati sve postojeće hrvatske organizacije i pokrete. Tako je došlo da stvaranja HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA. Naravno Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP i HSS nisu za to ni čuti htjeli, jer su se obe stranke smatrale kao legitimni predstavnici hrvatskog naroda. Do sastanka je došlo u New Yorku 1962. godine. Na kratko veselje mnogih Hrvata u Dijaspori, nazovimo ju tako, sada imamo HRVATSKU KROVNU ORGANIZACIJU HRVATSKO NARODNO VIJEĆE koja će nas dovesti do oslobođenja Hrvatske. Prvi predsjednik HNV bio je Hrvat musliman dr. Ibrahim beg Džinich. Ali na svu žalost svih nas, tako nije mislilo vodstvo dviju hrvatskih organizacija HOP i HSS. Bilo je i drugih, što tajnih što javnih rušitelja HNV. O tome u ovome pismu general Drinjanin piše. Ovo sam smatrao nadodati poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja pisma. Mo. Otporaš)

Međutim, dobar dio pripadnika Vijeća, čim je izišao iz New Yorka počeo je svoju djelatnost napadajima na ljude Otpora, posebno na mene osobno. Prof. Oršanić je priredio proslavu 10. Travnja u Buenos Airesu, u duhu napadaja na vojnike i posebno na mene. Dr. Jelić je na hamburškoj televiziji skupa sa komunistima i čifutima - napadao sve bivše borce i mene posebno. Poslije se je

pravdao, da su ga prevarili, da i opet ponovi igru i opet isprika da su ga prevarili. Međutim, kada bi netko pogledao njegovu novinu iza New Yorka odmah će se osvjedočiti, da je to dio plana koji je stvoren prilikom zasjedanja Vijeća. Prema pukovniku Šturu, koji je inače vrlo sklon političkom djelovanju, dr. Jelić je u Buenos Airesu rekao: da kada mu govore o hrvatskim vojnicima, da ne zna bili plakao ili se smijao. Inače on je prijavio njemačkim vlastima pukovnika Batušića i tražio da mu se onemogućí rad, jer je moj zastupnik, a ja da sam jasenovački koljač. Mogao bih Vam nabrojiti lijepu kiticu sličnoga cvijeća iz usta druge gospode, koji su se ljubili i grlili u New Yorku.

Pitam ja Vas postoji li uopće Vijeće?

Tko je kriv da se je dijete skoro mrtvo rodilo, a da su ono malo života u njemu ugušili hrvatski stranačati?

Kakav *raison-detre* (*opravdanje, mo.*) postojanja ima Savez kanadskih saveza, čiji je cilj predstavljati kanadske Hrvate u nepostojećem Vijeću?

Kakvi taktički misterij može imati taj manevar sa Otporaškim ljudima bez Otpora, sa nama nametnutim predstavnicima, izigravajući one koje smo mi između sebe postavili. Vidite, ja još nikada nisam mijenjao, ali ni postavio nijednoga predsjednika, tajnika, odbornika itd. ni u jednom Otporaškom društvu i skupini. Ja sam dakle poštivao slobodnu igru ljudskih htijenja, sposobnosti, ambicija i akcije. Isto tako na domovinskom sektoru vladam se kao general i tu si ne dam nametnuti ničiji diktat. Nastojao sam biti jedan demokratski general, kako bi mogao moje dugogodišnje iskustvo dati za Hrvatsku. Ja sam još uvijek onaj stari Maks, koji je jeo s čarkarima na kaznu i spavao na slami i u bunkerima. Vladek (*Šimunac iz Toronta, mo*) je bio na našem imanju i zna da sam ostavio jedno bogatstvo, da bi se mogao posvetiti Hrvatskoj. Padre Oltra (*jedan španjolski svećenik koji je vrlo dobro volio Hrvate i pomagao Hrvatima u svakoj potrebi, mo.*) i mnogi španjolski franjevci znadu za svaki moj korak, pa i ovaj. Moram Vam reći da sam prošao gorkih časova u zadnje tri godine, a ako budete imali vremena za razgovor sa stricom Antom Došenom, sa Rudom Erićem i suprugom Milom, sa prof. Prcelom i njegovima, te sa mnogim drugim koji su kod mene bili u toku zadnjih godina - mogu Vam sve to potvrditi. Mogu vam reći da sam u pedesetoj godini sa četvero djece ostao na ulici, ali nisam popustio i nastojao sam biti dobar zapovjednik Otpora.

Što mislite zašto?

Svatko si može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne moj korak, ali ja Vas uvjeravam da sam se izložio skupa sa mojom četvero djecom zato da bi mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo ono male i vjerne grupe Otporaša u Torontu. (*Zato se nije niti čuditi da je Maks Luburić prozvao Toronto KULOM HRVATSTVA. Imam zapisnik sa jedne sjednice organizacije ERIK LISAK iz Toronta gdje je zapisničar sjednice vodio zapisnik i stavio po rednom broju imena i prezimena onih članova koji taj dan nisu bili na sjednici. Vjerovali ili ne 97 članova ogranka ERIK LISAK toj sjednici iz različitih razloga nisu bili na sjednici. To nam govori da je ogranak HNO ERIK LISAK bio snažan i jak, nacionalno svjestan i stegovan, mo. Otporaš.*)

Kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, Vi bi se krstili lijevom nogom, a ne desnom rukom. Kad bih Vam ja rekao, da mi je sam nadbiskup Šarić (*Ivan Šarić, Nadbiskup Vrhobosanski, umro u Madridu u srpnju 1960. god., mo.*) u društvu moje supruge rekao, da ako ne prignem šiju pred Poglavnikom, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima. Da vam kažem da su stratezi Hopa (*Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP, mo.*) na čelu sa jednom osobom, koju iz posebnih obzira ne spominjem, dali znati mojoj supruzi, da ja nisam nikakav general, nego kriminalni tip i obični ubojica, (*zar Stipe Mesić i kompanija nisu rekli za hrvatske generale Antu Gotovinu i druge da su obični kriminalci i ubojice, mo. Otporaš.*) koji je djecu klao i ljudsku krv pio, te joj nudili, ne samo građanski nego i crkveni razvod braka i stotinu

stvari, koje ne spominjem radi dobrog ukusa i radi Vas samih, da Vas ne izlažem nepotrebnim šokovima.

Znam, da vjerujete u moje poštenje, pa i sposobnost i hrabrost. Zato vjerujem da znate da mene ne vode osobne ambicije. Ja sam ljudima Otpora mnogo puta ponudio, da neka među sobom izaberu drugog zapovjednika, a neće biti nikakva tajna, da sam nastojao pukovnika Štira izgurati na to mjesto, a na politička mjesta postaviti ljude, koje Vi dobro poznajete sa raznih sastanaka u Torontu. Međutim, DOGAĐA SE TO, DA OGROMNA VEĆINA PRIPADNIKA OTPORA TVRDI DA BI MOJE POVLAČENJE BILO SMATRANO NAJOBİČNIJIM DEZERTERSTVOM. Nakon razlaza sa Poglavnikom dobio sam preko dvjesto pisama od najuglednijih ljudi emigracije, koji su u ime viših hrvatskih interesa zahtijevali od moga rodoljublja, da se povučem. Pa vidite, ja sam se povukao i bio sam valjda tri godine da nisam skoro nikome ni pisma potvrdio, a kamoli napisao. U to vrijeme su ovi mali ljudi Otporaši, moji mnogi bivši vojnici i drugi koji to nisu bili - ne samo meni pisali nego i obnavljali vjeru, da ih neću napustiti. Prema tome, onoga časa, kada sam se okrenuo, moj životni put je već bio određen. Imam jednu misiju i tako dugo dok traje moj život idem tim putem.

(Što god više čitam Pisma Maksa Luburića, sve više upoznajem njegov životni put. Ići stopama Maksa Luburića nije bilo LAKO. On je jedne zgrade napisao, mislim u novinama GLAS DOMOVINE 1960. god., koju su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić u Torontu: Da sve što sam činio, činio sam iz ljubavi prema Hrvatskoj. To najbolje objašnjava dr. Ante Ciliga, koji je bio Maksa Luburića ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac:

"...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju polemensku razdrobljenost i pocijepanost, u slobodnu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vođa, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagreb, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje, koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikad za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest ne sumnjivo dati". Iz "DANICE" 17 prosinca 1969 godine.

OBRANA br. 135/136 str. 9 kolovoza 1970.

Prepisao sam doslovno. Htio sam sve prepisati velikim slovima, ali nisam jer sam htio biti dosljedan originalu članka. Zato bi bilo poželjno ovaj opis dra. Ante Cilige (1892/1998) staviti u velika slova. Otporaš.)

Možda ćete reći zašto Vam sve to govorim?

1. Činim to zato, jer sam uvjeren, da sva tako zvana gospoda - stranačari rade na tome da raskopaju Otpor eliminirajući mene i one za koje se pretpostavlja, da mene neće (iz bilo kojih razloga) napustiti. Pri tome kao inteligentniji nastoje raznim manevrima, sintezama itd. stvoriti grupe, koje bi preuzele inicijativu u svoje ruke, a sami Otporaši bili bi tek siva masa, koja bi pljeskala govornicima i punila kase raznih fondova za politički turizam i fabriciranje superstruktura, koje tako brzo nestaju kako su i postale. Oko stotinjak poznatih hrvatskih intelektualaca bili su izigrani po dru. Jeliću u Europi. Mnogi od njih na upit zar ne vide kuda to vodi, sto puta su rekli, da oni žele kolektivnom akcijom nadomjestiti personalnost lidera Jelića, a oni preuzeti vodstvo. Kako se je svršilo znate i sami. Ja ne želim biti korisna budala samo zato, da nekoliko dobronamjernih ljudi kao Vi izgubite nekoliko godina, da Vašem novom leaderu Dubičancu nametnu kolektivno vodstvo. Nasuprot tome, kao praktičan čovjek, vjerujem da takove ljude ne treba dizati, kako bi si uštedjeli kasnije obaranje.

2. Ako su jednom Otporaši odlučili da im ja budem zapovjednik, a mene pokrenuli iz moga bogatog buržujskog doma i moje nove kramarske obitelji, a ja se odlučio i pošao tim stazama, onda je to za cijeli život. Čovjek koji ima jednu misiju i ima tako postojane i sljedbenike, koji su bili dosljedniji od mene samoga, nema prava dezertirati. Ja osobno ne bih smatrao ni ozbiljnim ni dostojnim ni jednoga generala, koji bi preuzeo jednu dužnost, a onda prepustio vjetrovima i hirovima jednu organizaciju kojoj stoji na čelu. Prema tome ne mogu pomagati one ideje, skupine ili ljude, koji rade osobno protiv mene. Ili jesam ili nisam zapovjednik Otpora! Prema tome smatram logičnim, da ona gospoda, koji hoće računati sa Oporom moraju računati sa mnom osobno i sa svim onima, koje mi međusobno stavimo na čelo Otpora.

S druge strane ja nikada kanadskom Oporu neću nametati nikakvih lokalnih ni taktičkih rješenja. Imam apsolutno povjerenje ne samo u našu međusobnu vjernost - među Otporašima - nego i u izdržljivost i permanentnost tih ljudi zacrtanim idealima, a moram Vama i njima priznati, da su njihovi sudovi o pojedinim ljudima bili točniji nego moji.

Evo baš Husnija (*njegov vojnik i satnik HOS NDH, mo.*) mi veli, da mu je pisao Galić iz Australije, da je jedan tamošnji Jelićev povjerenik u Sydney-u govorio otporaškim ljudima, kako bi skupa platili put Jeliću da dođe u Australiju i tako izvrši hrvatsku slogu. (*Osobno sam poznao dra. Jelića. Branko Jelić je u ime Poglavnika i Ustaškog Pokreta išao par puta u sjevernu i južnu Ameriku promicati ideje Nezavisne Države Hrvatske. Treba priznati da je u svojoj misiji u mnogome uspio. Kada je zadnji puta bio u posjeti sjevernoj Americi i pri povratku za Europu, engleske vlasti ga hapse i zadržale ga u zatvoru sve do, mislim, 1947. godine. Od tada u glavi dra. Branka Jelića je rasla ideja političkog lidera. U svojoj novini HRVATSKA DRŽAVA je napisao nekih 35 nastavaka POVODOM POGlavnikOVE SMRTI. Imao sam priliku čitati te opise kroz koje se je mogla vidjeti otvorena prozirnost veličanja samog sebe, kako bi se reklo: Ja, do mene ja, a pokraj nas dvojice opet JA, mo. Otporaš.*) Iz Švedske je meni osobno pisao glavni povjerenik Hrvoj, da je tamošnji povjerenik Jelića htio na brzinu supotpisati pozivno pismo Jeliću da dođe u Švedsku, jer da on ne samo - da ima mandat svoga odbora nego i HOP-a i Domobrana, te Oršanića itd. itd. - Vijeće uopće ni ne spominje. Pa pitam ja Vas, kakvoga smisla ima sve to.

Možda ćete Vi meni reći da se samo radi o Hrvatima Kanade. Ja bih Vas podsjetio na sudbinu Ujedinjenih Hrvata u Australiji, na sudbinu istih i u samoj USA. Ja Vam o tome mogu nešto reći, jer sam za vrijeme stvaranja istih Ujed. Hrvata bio u najtješnjoj vezi sa fra. Silvijem Grubišićem. (*Silvije Grubišić (1909/1985) je bio hrvatski svećenik na župi u Chicagu. Napisao je knjigu OD PRADOMOVINE DO DOMOVINE, Chicagu 1979g., mo*) I Ujedno Hrvati USA su bili zamišljeni kao Savez saveza ili raznih društava. Istina je ta, da niti se uspjelo apsorbirati ni desnicu t.j. ustaše ili hop, kako hoćete, a niti Hrv. Bratsku Zajednicu, a niti HSS.

Jedino su Otporaši podmetali leđa, a iz Chicaga su bili isto tako tretirani kao mi sada od Vijeća. Stvaralo se dojam, kao da mu trebamo biti sretni što nas pripuste nekamo. O tome bi Rude Erić i Ivan Prcela mogli mnogo govoriti. Ista taktika se je upotrebljavala i sa Vijećem, jer se nije od svih pošteno mislilo. Tako ili gore dogodit će se i sa tim Savezom i ja zato otvoreno velim, da Otpor u Kanadi i USA mora najprije ostvariti svoje legalne i funkcionalne baze, izabrati svoje predstavnike i neka ovi razgovaraju sa svima, koji to hoće.

Jesam i za razgovor sa svim drugim predstavnicima, ali sam apsolutno protiv svake izborne geometrije i visoke matematike, gdje se samo žonglira (*gdje se vješto - a ne sasvim časno - iskorištavaju činjenice u sporu dviju ili više političkih frakcija, mo.*) i sa nekoliko imena, a sa otvorenim ciljem, da se zabije klin između mene i Otporaša, odnosno između društava i Otporovških predstavnika, kao što su Erić, Crni, Prcela, Šego, Gagro, Vladek itd. itd. Dobio sam dovoljno pisama od malih ljudi iz Hamiltona, Otawe, Montreala itd. u kojima oni na svoj jedinstven način govore o problemima, pa među inim i o tome, kako ljudi Saveza sa svojom, možda nadmoćnijom ekipom intelektualaca, nastoje izvrnuti ruglu ne samo Gagru i Šimunića, nego i sve druge vodeće ljude

Otpora skupa sam nom na čelu. Ja znam imamo mana i nedostataka, pa možda je koji od nas polupismen ili nepismen, a čak dozvoljavam da je neki od nas i zaklao koga partizana.

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS

Unatoč toga ti naši nepismeni koljači, kako nas zovu, vodili su bojne, pukovnije i divizije, isto sa uspjehom, kao i na drugoj strani gdje su brice i terezije driblali naše glavno štabce. Hrvatska je postajala tako dugo, dok su harambaše krstarili sa ovakvim nepismenim predvodnicima ustaških jedinica. I ne samo to, nego vam ispovijedam moju čvrstu vjeru, da će Hrvatska biti slobodna tek onda, kad njezini preživjeli harambaše povedu hrvatske seljake i proletere i nesavršene đake u borbu. Vi znate, da nisam demagog i uvijek sam branio intelektualce, ali Vam velim sasma iskreno, da više vjerujem u one male ljude, koji su se našli u ovoj gužvi i stvorili i održali društva, nego one super intelektualce sa računicom u ruci, koji sebe smatraju bogomdani vodiocima naroda. Prema tomu ja sam za to, da se sjeda sa svim Hrvatima koji su za Hrvatsku Državu, sve počam tamo od državotvornih socijalista i sindikalista, istarskih i dalmatinskih partizana, *(treba ovdje spomenuti da je u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964 g. izašla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA ,str. 19/21, koju je sastavio dr. Miljenko Dabo Peranić a general Drinjanin djelomično izmijenio i odobrio. Dakle, u ovom pismu ni godinu dana kasnije general Drinjanin govori i piše u duhu PORUKE IZMIRENJA ..., mo. Otporaš.)* preko HSS, islamskih, katoličkih i pravoslavnih državotvornih skupina, pa do onih najdivljijih ustaša, pa makar ih vodio moj bivši šepavi čata Jakov Barbarić. Ali sam apsolutno protiv toga, da ljudi Otpora ubuduće gube vrijeme u fiktivnim strukturama. Nakon atomizacije Hop-a i neslavnog uminuća Vijeća - bezuvjetno je potrebno, da se Otpor afirmira na nedvojben način, na dva posebna fronta : onom vanjskom i političkom frontu, te onom drugom vojno - konspirativnom ilegalnom domovinskom. Ja bih se osjeća sretnim, da Vaše veliko hrvatsko srce i Vaš duboki um - budu stavljeni potpuno u službu tih ideja i kroz Otpor. Kanadski Savez nikada neće moći ni preteći, ni nadomjestiti Otpor, jer niti ima jasnih ideja, niti ekipe prokušanih boraca predvodnika, koji bi mogli zatalasati i oduševiti mase. Tih nekolicina intelektualaca nisu ni intelektualno, ni brojčano, ni potencijalno, ni politički, ni stoti dio onoga što ima u USA, pa kada oni nisu među milijun Hrvata uspjeli ostvariti nešto efikasnoga u USA, jedva je za vjerovati, da bi stvorili u Kanadi, gdje je element mnogo revolucionarniji i dinamičniji.

Mnogo su konstruktivnije Vaše ideje o organizaciji tečajeva za odgoj vodećih ljudi za legalno, društveno, političko i socijalno djelovanje u slobodnom svijetu. Napravite lekcije, ja ću Vam ih tiskati. Kada sam počeo pisati ovo pismo nisam mislio biti tako opširan, ali sam iz poštovanja prema Vašoj osobi i radi značenja ideja koje iznosite, stvar namijenio ne samo Vama, nego i onom krugu ljudi iz Kanade i USA, koje dobro poznate sa naših radnih sastanaka i koji su svi Vaši prijatelji i poštivaoci. Vjerujem, da ćete znati cijeni moju iskrenost i volio bih da me netko ocijeni kao egoistu, kao zla čovjeka ali ambicioznog generala, nego da me drže glupanom. Radije neka me mrže nego da me sažaljavaju. Budući da sam uvjeren, da kanadski Savez neće ništa dobra učiniti za našu stvar *(poznavajući ideje i mišljenje generala Drinjanina, za sigurno je htio reći ...učiniti za našu "hrvatsku" stvar, mo)* - ostajemo Otpor - i onda ćemo sami snositi odgovornost za naša djela i nedjela. Želio bih da nas dva budemo i nadalje ono što smo bili do sada.

Uz pozdrav Vašoj obitelji, odani Vam
general Drinjanin, potpis.

(Osobno sam vidio sama sebe u mnogim izraženim mislima u ovom pismu. Mnogi smo mi državotvorni Hrvati patili za Domovinom Hrvatskom. To je uvijek izgledalo tako kao da smo si na tabane ispisali ime HRVATSKA te kuda god smo koracali i hodali, tragovi hrvatstva su ostali. Mnogima to nije bilo po volji ni želji. Tuđe zemlje imaju svoje zakone koji su prilagođeni njihovim težnjama i željama, a ne našim hrvatskim htijenjima, pa smo često puta imali sukoba sa vlastima dotičnih zemalja; a naši folklorni Hrvati bi nam se naslađivali: NEKA, TO STE I ZASLUŽILI, onom istom nasladom što se je neki dana hrvatski poslanik iz Beča naslađivao hrvatskome Domoljubu koji

leži u austrijskom zatvoru samo zato što je došao na Bleiburg odati počast Hrvatima, žrtvama antifašizma, žrtvama jugoslavenske mržnje ...Mile Boban, Otporaš.)

On Wed, Jan 31, 2024 at 3:00 PM Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com> wrote:
Hvala, brate - Protulipac je veliki i duhovni hrvatski čovjek!

sri, 31. sij 2024. u 14:32 Milan Boban <froate@hotmail.com> napisao je:

Faljen Isus i Marija dragi moj i na Don Anđelko,

Jest istina je ali brzina i malo zaborav sve radi.
Nastojat ću slijediti vaš dobar savjet.

Bog! i Veliki poZDrav. Svima.

ps:
priložena slika je dra. Ivana Protulipca
za sjećanje na njegovo ubojstvo od krvoločne UDBE
u Trstu 31 siječnja 1946. godine.
(1989- 1946)
Počivao u Miru Božjem!
dr. Ivo Protulipac s nama je!

From: Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

Sent: Wednesday, January 31, 2024 12:33 PM

To: Mile Boban <mileboban748@gmail.com>

Subject: Re: „DOBRO JUTRO DOBAR DAN VIDIMO SE SVAKI DAN“

Fratelo Mile, legendo naša živa!

Hvale je vrijedna tvoja inicijativa – "Traže se dobrovoljci hrvatskih pera kojima ruke ne dršću da za sve nas današnje Hrvatice i Hrvati dadnu **ANALIZU** sadržaja "**DRAMATIČNI TRENUTAK HRVATSKE**" ... - ali NE taj koji si naveo, nego ovaj sadašnji, dosad najdramatičniji u povijesti od stoljeća sedmog, a to je **DEMOGRAFSKA KATASTROFA** ...!!!

Pozdrav i blagoslov,

A.don

NB: Na kraju svojih zapisa obično stavljaš

PoZDrav svima.

Mile

a ja sam ti već davno savjetovao da i slovo **s** u riječi *svima*

pišeš veliko, tj. **S**

pa će ti tada pozdrav biti kompletan!

uto, 30. sij 2024. u 15:04 Mile Boban <mileboban748@gmail.com> napisao je:

PoZDrav svima.

Mile.

HRVATSKI TJEDNIK br. 16. 1971
Slika **DRAMATIČNI TRENUTAK HRVATSKE**
slika

Traže se dobrovoljci hrvatskih pera kojima ruke ne dršću da za sve nas današnje Hrvatice i Hrvati dadnu **ANALIZU** sadržaja "**DRAMATIČNI TRENUTAK HRVATSKE**", izvor "**HRVATSKI TJEDNIK br. 16., Zagreb 30 srpnja 1971**". Ja ću dolje niže priložiti jednu japansku izreku kojeg sadržaja se ja skoro u cijelosti slažem, osobito zadnji paragraf:

"Razlika je u tome što mi damo onom jednom pametnom da vodi devet budala, a vi date onoj jednoj budali, (Titi i AVNOJ-u, mo. Mile.) da predvodi vaših devet pametnih."

Neka svaki odgovor bude **LUČONOŠA I ŠTITONOŠA** naše hrvatske povijesti.
Iskreni pozdravi svima.
Mile Boban,
dne 30 siječnja 2024.
Austin,
Texas.

On ponedjeljak, 29. siječnja 2024. u 18:32, Bozo Simunović <simunovic.bozo@gmail.com> wrote:

Josipa Manolića u zadnje vrijeme posjećuju dvojica katoličkih svećenika i pokušavaju mu pred smrt "čistiti" grijeha sa njegove ukaljane duše. Tako će mu probati dati predsmrtno pomazanje. Ali ... u konačnici svaka duša je u rukama Božjim. Svi, bez iznimke, ćemo ići pred Lice Božje - na Božji Sud.
Međutim, **USKA SU VRATA NEBESKA!**

Bog je Svevišnji!
Bog!

ISUS = POBJEDNIK!

On Mon, 29 Jan 2024 at 16:41 Oculi666Dei <Oculi666Dei@protonmail.com> wrote:
Dear All!

General-pukovnik Josip Manolić već dulje vrijeme ne komunicira ni sa kim. Samo hropće KO KO TNIK.
O čemu se radi?

Lupa continua!

On ponedjeljak, 22. siječnja 2024. u 09:51, Mile Boban <mileboban748@gmail.com> wrote:

**JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB,
i to sa velikim početnim slovom
JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB**

Mijo Potkrajac

Dragi prijatelju

Ništa zato. Ne ljutim se a ako bi se ljutnja bilo bi to zato sto mi nisi napisa ko je taj Vjeko i da li ga poznaš.

Kod mene je sve po starome. Pomalo radim, pomalo trošim jer neman puno za trošiti a sto imam mi je dovoljno. Nisam vrug da mi je malo. A ovo sto si mi posla san pročitaj i smišno je zato sto ne znan imena ko je ko. Ako ti nešto znaš o tome, javi mi.

Javi mi kako si i sta deveraš.

Pozdrav svima.
Mijo.

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB

“Ja sam hrvatski Domoljub, i to s velikim početnim slovom. To znači da izjavljujem da moja rodoljubna pripadnost i sve moje misli i sve moje djelatnosti su usmjerene u i prema tome pravcu. Ja sam ljubitelj pravde i pristaša demokratskih zasada. Ne vidim nijedno društvo niti društveni stalež ispred mene, osim sreće u jedinstvu hrvatskog naroda, koji je sačinjen od Hrvatica i Hrvata sjedinjenih istom krvlju, ujedinjenih istim jezikom i podređeni istoj zajedničkoj sudbini. Ja volim moj hrvatski narod, a mrzim samo ovu trenutnu i prolaznu antifašističku, u stvari neokomunističku i jugoslavensku vladu RH predsjednika Ive Josipovića, jer opravdano smatram da ovi posljednji ne mogu predstavljati veličinu i većinu mog hrvatskog naroda kao što ne mogu predstavljati ni njegovu sreću.

Hrvatski domoljubni prioritet kojeg državotvorni Hrvati danas osjećaju se vidi na svim hrvatskim portalima, i vidi se da taj njihov cilj vodi k oslobođenju našeg naroda od svih hipoteka prošlosti, kako ustaških, tako isto i partizansko/antifašističkih, kako iznutra tako i izvana. Hrvatsko domoljubni prioritet nastoji našem narodu pružiti one načine života koji njemu danas odgovaraju, njemu i njegovoj prirodi, i koji mu pomaže da se bolje izrazi na svim područjima svoje potrebe, zatim, u skladu svojih hrvatskih osjećaja stremlje k tome da, na taj način, očuva osobitost svoga hrvatskoga naroda, kao i to da ga i dalje kultivira sistematskim odgajanjem njegovih najboljih ljudi i njegovanjem najvećih vrlina iz prošlosti.

Hrvatsko domoljubni osjećaj se bori za slobodu svog naroda, jer sloboda je jedina forma kroz koju narod može napredovati. Bori se za osnovna životna sredstva naroda zato što štiti njegova prava na postojanje i bori se za potreban prostor jer on predstavlja pravo ovog naroda da živi u svojoj vlastitoj Državi Hrvatskoj. Svojim konceptom unutarnje politike hrvatsko domoljubni osjećaj zato podrazumijeva napredak, jačanje i konsolidiranje egzistencije našeg naroda uvođenjem posebnog – za razliku od bivšeg YU sistema – načina života i takvih životnih zakona koji odgovaraju sa njegovom prirodnom inteligencijom i uljudbom, i koji njegovu osnovnu snagu mogu učiniti maksimalno djelotvornom. Konceptom vanjske politike, on podrazumijeva osiguranje razvoja putem očuvanja slobode i stvaranja najneophodnijih preduvjeta za život. Na taj način, u svezi sa vanjskom politikom, hrvatsko-domoljubni osjećaj se razlikuje od prethodnih monarhokraljevsko srpskim i srpsko-komunističkim učenjem, na primjer, u sljedećem: hrvatsko domoljubna vanjska politika u svijetu mora biti politika čuvanja i očuvanje hrvatskih granica, nasuprot politike popuštanja međunarodnim pritiscima, koji nas nagone da ozbiljno, sada, poslije 82 godine potpisivanja rimskih ugovora, da priznamo Poglavniku dru. Anti Paveliću, da on tada nije imao izbora osim potpisati te nametnute ugovore, ili ne imati ni ono što smo imali, a povijest nam govori da smo imali svoju, hrvatsku, **NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU**. Otporaš.

Slike koje mi je poslao Udbin agent Milan Dorić, 25 veljače 2013.

Prva slika: U svatovima Mire i Slavice Barešića.

Pozadi slike piše: Septembar 1985 – Stockholm / Švedska

Druga slika: Krunoslav Draganović + nejasno 1967/8. Na dnu: Draganović + Dorić M.

Treća slika: Pozadi piše: Ja, M. Dorić, Janko Mijatović, Nikola Štedul za vrijeme sastanka HDP kod Nikole Štedula srpanj 1984.

Četvrta slika: S lijeva na desno: Dinko Dedić, glavni i odgovorni urednik Hrvatskog Tjednika iz Australije i visoki dužnosnik u organizaciji HDP. Do njega Mladen Schwartz, Pročelnik Odjela za politička pitanja Hrvatskog Državotvornog Pokreta, napisao **POLITIČKE TEZE HDP-a**, u Ludwigsburg-u, 10 Travnja 1983., Nikola Štedul predsjednik HDP-a i Milan Dorić, Udbin agent koji je 1975. godina zakrvavio svoje ruke ubojstvom istaknutog Hrvata i žarkog hrvatskog rodoljuba Nikole Martinovića (1912-1975)

Peta slika: Omotnica u kojoj mi je Milan Dorić poslao te slike a ja primio u ponedjeljak 25 veljače 2013. Kako je došlo do toga? Ja sam pripremao knjigu

“PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969.

Trebala mi je informacija

o Milanu Doriću glede Ilije Stanića, ubojice Maksa Luburića. Nazvao sam Živka Vasilja koji je živio u Stuttgartu da li mi može pronaći ime i adresu Milana Dorića za kojeg je Ante Vukić pisao da je Milan Dorič pomogao Iliji Staniću doći kod Maksa u Španjolsku. Par dana kasnije Živko mi je poslao Milana Dorića adresu a ne br. telefona, jer ga nije mogao naći. Ja sam se javio Milanu Dorić i tražio od njega podatke o Iliji Staniću. Milan Dorič je potpuno zanijekao svu i svaku povezanost njega s Ilijom Stanić, ali mi je usput poslao ove slike i neke druge kopije nekih izvještaja. Ako se zagledate u sliku omotnice, nečitljiva je adresa, zato ju prepisujem:

Svaka čast Milane!

Je li to moguće da je hrvatska politička emigracija bila toliko naivno/slijepa ili je uistinu Udba bila nadmoćnija pa se olako uvlačila u državotvorne hrvatske redove. Ako se to dokaže da je Udba bila pametnija i nadmoćnija, onda je također istina da je dr. Franjo Tuđman isplivao iz njihovih redova, redova Titovih Udbaša, pa ih je sve redom prevario i, po uzoru PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koju je general Drinjanin u ISTARSKOJ DRINI br. 3/4 1964. godine napisao i poslao ju hrvatskim komunistima. Kada ju je dr. Franjo Tuđman pročitao, njom se oduševio i od ushićenja kliknuo: EUREKA, što znači: pronašao sam put kako osloboditi hrvatski narod i obnoviti Hrvatsku Državu. Što je prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman iskoristio do maksimuma bivše okorjele YU Udbaše: Perkovića, Manolića, Boljkovca, Mesića, Bulata i druge, to je škola Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina.

UDBINA GUJA U NJEDRIMA HRVATA

Dragi prijatelju Vjeko, Hvala na listi o udbašima koju si mi poslao. Mislim da imam tu listu. Ima njih mnogo. Ima neki Božo Bagarić, mislim druga osoba u vrhuški bosansko/hercegovačkih udbaša. Mislim negdje u lipnju 1986. godine održali su sastanak u Sarajevu na koji su morali svi Udbaši biti nazočni. Tu se je sve i o svemu raspravljalo. Spominjali su se mnogi iz emigracije koji su uveliko pomagali, direktno ili indirektno, Udbi. Spomenut ću samo tri osobe koje sam osobno poznao a koje Božo Bagarić na tom sastanku spominje. Usput, ovaj izvještaj je izišao na stranicama CENZURIRANO, mislim od Domagoja Margaretića, nisam baš siguran, ali, izgleda mi da te stranice više ne postoje. Mirko Vidović, (1) kum mojem sinu Mili, živi u Lyonu, Francuska, je spomenut u tom izvještaju kao suradnik ili doušnik Udbe. Osobno ja u to ne vjerujem. Zašto? Zato što bi onda mi državotvorni ili ne državotvorni Hrvati odmah dali vjerodostojnost Udbinim izvještajima, iako pozitivno znamo da je Udba koristila sve moguće načine, preko rodbine, prijatelja, svoje, poznanika itd., – a svi smo mi u neku ruku i nekim varijantama i vezama u emigraciji bili povezani – i širila dezinformacije najgore vrsti o onim Hrvatima koji su se imalo državotvorno hrvatski isticali, bilo to na političkom, športskom, kulturnom, društvenom ili religioznom polju. Uzmi, na primjer, knjigu DOSJEI UDBE O HRVATSKOJ EMIGRACIJI – Biblioteka, Dokumenti 2, Bonitas, Prozor, Laus, Split 2000. Tu u toj knjigi, dragi moj Vjeko, skoro svaki istaknuti Hrvat u emigraciji je oklevetan i prikazan na najgori način, kao: lopovi, bitange, kradljivci, ubojice, neradnici, provokatori itd. Ja bih to, to jest ovu knjigu, Udbinu knjigu preinačio u prosto proširenu dimenziju, a ta dimenzija je: da su skoro svi oni – ili pojedinci – koji nisu spomenuti u ovoj Udbaškoj knjizi da su na jedan ili drugi način surađivali ili bili doušnici Udbe. Ali nije ni to točno, jer je bilo vrlo čestiti Hrvatica i Hrvata koji ni na jedan niti na drugi način nisu bili spomenuti nigdje, a u svojim srcima su nosili našu lijepu Hrvatsku i šakom i kapom pomagali hrvatsku osloboditeljsku borbu. Evo što o meni u toj knjizi piše na stranici 60 i 61. Citiram cijeli tekst, pa ti sam sebi kaži i zaključi što je i kakav je Udbin cilj bio pisati ovako o Hrvatima koji su se, svaki na svoj način, borili za oslobođenje Hrvatske:

“BOBAN MILAN 05112429

sin Petra, rođen 1939. godine u selu Sovići – Grude, Mostar, Hrvat, državljanstvo nepoznato, završio osnovnu školu, emigrant u Francuskoj. Po završetku osnovne škole bavio se zemljoradnjom u mjestu rođenja, a povremeno je odlazio i na sezonske radove u razna mjesta naše zemlje i nije zapaženo da je neprijateljski istupao. *(Ovo “...i nije zapaženo da je neprijateljski istupao...” treba*

analizirati i pronaći ŠTA BI TO MOGLO ZNAČITI i tko je u ovom slučaju bio taj “neprijatelj”. Onog puta kada se točno sazna tko je MILANU BOBANU bio taj neprijatelj, bit će svakome jasno zašto je UDBA klevetala i ocrnjivala svakog državotvornog Hrvata, a posebice one istaknute Hrvate koji su nešto značili u hrvatskoj političkoj emigraciji, mo. Otporaš.) bio je sklon sitnim krađama i vršenju drugih prekršaja zbog čega je više puta kažnjavan po ZOP-u. *(Interesantno da Udba ovdje govori o krađama i kažnjavanjima a da ne iznosi ama baš uopće nikakve podatke i dokaze. Tipično udbaški! Ali što je za požaliti je to da i dan danas, poslije skoro četvrt stoljeća od nestanka udbaške države Jugoslavije, ima Hrvata koji još uvijek vjeruju u udbaške priče i njihove laži, pa im na taj način daju podršku i vjerodostojnost njihovim iskazima, mo. Otporaš.)* Koncem 1959. godine emigrirao u Italiju, a zatim u Francusku, gdje se stalno nastanio. Po odlasku u emigraciju povezoao se s ekstremnom emigracijom, počeo neprijateljski djelovati protiv SFRJ *(i to je sav moj grijeh i svih onih koji su se borili protiv Jugoslavije, koju je UDBA vjerno čuvala, mo. Otporaš.)* i bio član HOP-a. Zbog spomenute djelatnosti nad Bobanom je zavedena kontrola, odnosno razrada... Obradom se došlo do podataka da je on blagajnik HOP-u, da je završio diverzantski kurs 1963. godine, da se priprema za diverzantske akcije i da je postao jedan od najekstremnijih emigranata. Dopisuje se s rodbinom i prijateljima iz Jugoslavije. Sadržaj pisama je neprijateljskog karaktera. Prijeti članovima SKJ, vrijeđa naše najviše partijsko i državno rukovodstvo, veliča snagu emigracije, poriče skorou propast režima u SFRJ i uspostavi NDH i šalje propagandni materijal neprijateljske sadržine u Jugoslaviju. *(I to su moji grijesi u borbi protiv Jugoslavije ili u borbi za Obnovu Hrvatske Države, koje mi Udba, Udbaši i njihovi simpatizeri pripisuju i ne mogu oprostiti, mo. Otporaš.)* Na prijedlog Okružnog javnog tužilaštva Okružni sud u Mostaru pokrenuo je marta 1965. godine krivični postupak i otvorio istragu protiv Boban Milana u njegovoj odsutnosti zbog krivičnog djela iz člana 109. KZ. *(Sada mi postaje jasnije zašto se je pokušavao atentat na mene u Parizu. U stan mi je došao poznat Hrvat u proljeće 1966. godine. Sjeli smo za stol. Izvadio je samokres i stavio ga na stol. Pitam ga zašto to radi. Uzrujano je rekao da su mu neki savjetovali i govorili da Bobana treba ubiti, a da je on njima rekao da je Boban Hrvat kao i mi, samo je razlika u tome što se mi s njim ne slažemo...mo. Otporaš.)* U cilju pasivizacije Boban Milana SDB je angažovala njegova oca da putem prepiske utiče na njegovu pasivizaciju. *(Dragi prijatelju Vjeko, moji roditelji, ni otac ni mater, nisu znali ni čitati ni pisati. Bili su totalno nepismeni. Kada su moji roditelji došli posjetiti svoju djecu i unučad u San Francisco pred Božić 1972. godine, tada sam imao priliku mnogo vremena razgovarati sa mojim roditeljima. Pričali smo o svemu. Tada su mi rekli kako su oni, Udba, dolazili kod njih, mojih roditelja, kući i ko' bojagi u ime mojih roditelja meni pisma pisali, kao da to meni moji roditelji pišu. Danas, poslije preko pola stoljeća i više ja tih pisama nemam, ali znam da su neka djeca iz susjedstva pisali pisma mojim roditeljima nama djeci, meni u Pariz a pok. Bratu Rafi i sestrama u San Francisco, i da u tim pismima meni ima mnogo šarenila kojeg moji roditelji nikada meni ne bi pisali. Dakle, moglo bi se po ovome zaključiti da su Udbaši iz Mostara u ime mojih roditelja meni pisma pisali, mo. Otporaš.)* Međutim, Boban je i dalje ostao na pozicijama ekstremnih dijela emigracije i bio povezan s Šarcem Danom i drugim pripadnicima U.H.Njemačke. U informacijama DSIP od 2 juna 1970. godine navedeno je da je Milan uhapšen u Parizu i da je tom prilikom kod njega pronađena mašinka koju je posjedovao od 1966. godine tj. od momenta kada je učestvovao u organiziranju grupe diverzanata koja je bila upućena u Jugoslaviju.” *(Tako Udba piše o meni u spomenutoj knjizi na strani 60 i 61. A koga Udba hvali, za sigurno nije državotvoran Hrvat, a još manje onaj koji Udbi vjeruje. Ja sam napustio Pariz u ponedjeljak 9 prosinca 1968. godine i sa tri kovčega, supruga, ja i dvoje nejake djece i 180 američkih dolara u džepu došao sam u San Francisco. Putnu kartu mi je u zajam od šest mjeseci platila međunarodna ...*

Robert Gadže

Vidim pojavljuje se kadar MVPEI i izvjesnog Šeparovića vjerojatno Zvonimira. Gospodina pok. Šeparovića se pokušava prikazati kao velikog Hrvata i domoljuba makar se zna da je on kao i ogromna masa zaposlenika MVPEI RH bila u partiji do prvih izbora 1990. Stoga za sve iz MVPEI RH pa i štovanog ministra Grlić - Radmana imam onu latinsku koju su hrvatski nacionalisti zaboravili kad su bivši partijci i Jugoslaveni u pitanju "Quidquid id est, timeo Danaos et dona ferentes".

Hrvatska je kroz povijest radila različite greške a jedna je nametnuto članstvo u EU koju sad Hrvati moraju platiti. Pitate se što je alternativa ? Nema alternative samostalnoj i neovisnoj Hrvatskoj zavaravali vas sto puta frazom "nitko nije otok".

A ja tvrdim ako nitko nije otok onda je izlazak iz EU hrvatska nužnost a ulazak u BRICS jedina alternativa manjeg zla za Hrvatsku samostalnost.

Evo dolje priloženo je jedan mali dio povijesti generala HOS.a NDAH Vjekoslava Maksa Luburića generala Drinjanina.

Uistinu vrlo interesantno pročitati. Pismo je pisano profesoru Mirki Mehešu u Kanadu 8 veljače 1965.

Pozdrav svima.

Mile Boban.

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,356

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS.

(Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći. Pismo je puno iskrenosti, pisano od prijatelja prijatelju, prof. Mirku Mehešu. Mirko Meheš je živio u Canadi. Znao sam za njega od prvih dana moje emigracije. Odmah poslije Bleiburga živio je jedno vrijeme u Parizu. Bio je iskreni prijatelj branitelja hrvatskih Ustaša u Marseillskom atentatu Georges-a Desbosa-a. Skupa su radili u pomaganju i spašavanju razbacanih Hrvata poslije Bleiburske Tragedije. Možda u tom pomaganju i spašavanju Hrvata - kažem samo možda - ona dvojica su pomogli Maksu Luburiću da se dočepa Španjolske 18 listopada 1948.

Kada je u rujnu 1962. godine umro u Parizu branitelj hrvatskih Ustaša: Pospišila, Rajića i Kralja, Georges Desbos, fra. Branko Marić iz Madrida je predvodio pogreb. Tom zgodom na sprovod su došli mnogi istaknuti Hrvati svih zvanja. Mene je zapala dužnost da je nosim četiri (4) odlikovanja koje je Georges Desbosa dobio od hrvatske državne vlade NDH za sve usluge koje je Maitre Georges Desbosa učinio Hrvatima i za Hrvatsku. Odlikovanja Maitre Georges Desbosa su po vojničkom postupku položena sa njim u grob ili raku. Slijedi pismo puno ispovijedi i još više razočaranja, ne razočaranja u Hrvatsku nego u ljude bez srca i karaktera. Ovo pismo najviše se bavi prof. Dubičancem koji je živio u Kanadi i najviše se radi o Hrvatima iz Kanade. Pošto nisam živio u Canadi, mnogi predmeti mi nisu dovoljno poznati, iako sam mnoge osobe o kojima general Drinjanin ovdje piše poznao. Zato bi iz povijesne perspektive bilo poželjno da se neko javi koje živio u Canadi i komentira na sadržaj ovoga pisma. Pismo ću doslovno prepisati a uz potrebu ću nadodati i neke moje spoznaje. Pismo je pisano na osam (8) stranica.

Hvala na razumijevanju. Mile Boban, Otporaš.)

general dRINJANIN

8.2.1965.

Br.

Prof. Mirko Meheš

Sudbury. Canada.

Dragi moj brate !

Pišem Vam ovo pismo u onom duhu u kojem smo nas dva bratski radili u duhu ideja "SLUGA DOMOVINE". Vjerujem da ćemo nas dva tako i biti do zadnjega daha života i do konačnog cilja, a to je ostvarenje hrvatske Države, a onda se možemo i svađati pa i pomlatiti. Vi ste svakako bili u hrvatskoj emigraciji jedan od nosioca ideja hrvatske sloge. Gdje god Vi budete tu će se nešto za

Hrvatsku raditi. Može Vam ovo izgledati kao neko hofiranje, ali bolje je da moje riječi uzmete kao uvod u ono što Vam mislim reći. Radi se kao i uvijek o Savezu i Dubičancu.

Kada god čujem ime Dubičanac i Savez sjetim se Vaših riječi u jednom starijem pismu, koje ste pisali prijateljima u Torontu, a meni poslali kopiju. Rekli ste među inim i to da se vidi iz načina i rada Dubičanca, da je nekada bio u školi kod Luburića. To bi mogao biti nekada i kompliment, ali vremena su se promijenila i sa njima i Luburić, dok je Dubičanac ostao isti. *(Za današnju hrvatsku mladost i naraštaj potrebo je reći da je poslije razlaza s Poglavnikom 1956. godine, ustaška glava Maksa Luburića je počela sasvim drugačije misliti. Tko bude pratio ova Maksa Luburića Pisma, nesumnjivo će primijetiti tu razliku. Zato i ne donosim po redosljedu i datumima Maksova Pisma. To činim zato da se ljudi prilagode Maksovu načinu pisanja, mo. Otporaš.)*

Dubičanac je u svom javnom radu najprije postavio svoj problem. Dok ste vi u Francuskoj na žuljevima svojih ruku stvarali svoj profesorat, podizali jednu brojnu hrvatsku obitelj i odgajali iz hrvatskih askera buduće hrvatske sindikaliste, dr. Dubičanac je šutio, sređivao svoj život i zarađivao pare. Kad je već bio što se veli - "gospodin čovjek" - onda je sazvao jednu konferenciju, u elitnom hotelu i uz dobru kapljicu i rekao: evo, ljudi, mene i evo Saveza!

Ukopčao se je u dobrom psihološkom, kojega smo mi stvarali podnoseći teške udarce naše braće-nebraće, održao jedan govor u kojem je rekao da je i on za hrvatsku državu, a da je za nju bio i Tomislav i Trpimir i Krešimir i Svačić i Starčević i Pavelić. *(Samo se za Tita ne može reći da je bio za Hrvatsku Državu, mo. Otporaš.)* Dapače je među velikane ubrojio i mene i to tako, da je ispustio nekog drugog velikana čije je ime bilo dulje nego moje, pa je na prazno mjesto ne zgrapano uključio moje, vjerojatno sjećajući se u zadnjih čas ne toliko svog boravka u Jasenovcu nego činjenice, da u Torontu postoji jedna grupa Otporaša, koji su izdržali s organizacijom i imenom Luburića *(ovdje se radi o Ogranku HNO ERIK LISAK kojeg su u Torontu osnovali 1957. godine Hrvati: Ratko Gagro, Vladek Štefanac, Karlo Sopta i drugi, mo. Otporaš.)* i onda kada je to zaista bilo teško činiti.

S tim riječima nisam htio reći, da bi g. Dubičanca smatrao ovakvim ili onakvim. On je gospodin, patriota, i čak vjerujem da je pozitivno raspoložen prema svom bivšem zapovjedniku. Čak je kupio i dionice *(DRINAPRES-a, mo.)* i DRINE i poslao mi jednu lijepu umjetninu sa posvetom na dar. *(I ovdje se mora reći nešto što je u svojim lažnim izjavama nedavno izjavio ubojica generala Drinjanina Ilija Stanić, da je general bio bogat i imao mnogo različitih nakita, mo. Otporaš.)* Nu u njegovu držanju ima nešto s čim nisam na čistu. Nije nikada smio počinuti tako napadno veliku taktičku i psihološku pogriješku, da je sebe proglasio Savezom, a zatim uz pomoć Vašu i drugih dobronamjernih ljudi stvorio Savez saveza, da bi taj predstavljao Hrvate Kanade u Hrvatskom Narodnom Vijeću.

Ovo pismo sam već počeo pisati tri puta i tri puta ga isparao, da ne bi povrijedio Vašu osjetljivost. To ne bi bilo lijepo. Nu jučer sam dobio jedno pismeno svjedočanstvo, da je ta "kuhinja" odlučila prevesti Otpor i Otporaše žedne preko vode. U tu svrhu eliminiran je Rude Erić, a iskorištena posebna situacija brata Rovera, kojem je trebala javna politička rehabilitacija, *(radi se o Srećku Roveru iz Australije kojeg se je bilo osumnjičilo da je kao vodič skupina Kavranove Akcije, radio za Oznu. Upravo zbog njega su trzavice počele između Poglavnika i generala Drinjanina 1955/1956., mo. Otporaš.)* da ga se iskoristi protiv Erića, protiv Otpora i naravno Luburića. Neću ovog časa govoriti o Roveru i o tome koliko je on toga bio svjestan i koliko je u njemu prevladala osobna ambicija nad interesima Otpora. Jedno je sigurno, da je Rover imao nečistu savjest, jer mi se jedva usudio u oči gledati prilikom susreta u Madridu, a nakon povratka njegova u Australiju sa mnom je skoro prekinuo veze, ali je sa Brankom Jelićem našao mnogo dodirnih točaka.

Stvar Otpora u Australiji iza povratka Rovera išla je vertikalno niz brdo. Mali ljudi, poput onih Otporaša u Torontu, bili su eliminirani i mimoilaženi, a osobni prijatelji Roverovi, nekada dobri i stari povjerenici DRINE vraćali su mi pakete DRINE iz Australije i ubrzo se postavila kandidatura

Rovera za šefa Otpora. S jedne strane je bilo Vijeće tj. VLADA I POLITIKA, a s druge strane Rover se izgubio ko magare u magli, konspirirajući s problematičnim Gezom Pasty i t.zv. revolucionarno Bratstvom. Na povratku u Australiju više je vremena posvetio Varošu i ljudima oko Varoševog odbora, koji su zapravo bili taj famozni "četvrti domovinski kanal". Postavljen je bio i hrvatski nacionalni fond u Australiji, a nekom zgodom sam čitao negdje, da takav fond postoji i u New Yorku. Dapače, Rover mi je jasno napisao, da će se u sljedeća dva mjeseca odrediti sudbina Hrvatske i tko tada zgrabi vlast, da će biti njegova. Izričito sam odbio ponudu za strukturalnu i akcionu suradnju sa Bratstvom, a ponudio sam individualno prilaženje za akciju spremnih pod mojom osobnom odgovornosti.

Među onima koji su u New Yorku znali za tu akciju eliminiranja Otpora i ljubljenja u New Yorku gdje je dr. Jelić mnogima obećavao da iz New Yorka leti za Madrid, da se sa Maksom dogovori o tome što treba raditi na DOMOVINSKOM SEKTORU, a za koji je bio izabran dr. Jelić od strane Vijeća u New Yorku. *(Ovdje treba za današnji naraštaj Hrvata objasniti neke stvari iz tog doba hrvatske političke emigracije. Osobno sam bio dio tih gibanja i promatranja pa se osjećam ponukanim reći sljedeće:*

Teško se je poslije Tragedije Bleiburga Hrvatima bilo snalaziti u tuđim zemljama; bez poznavanja jezika zemalja u kojima su prebivali, bez prijatelja i bez ičega. Svaki svakoga okrivljavao za lošu sudbinu kroz koju prolaze, svaki se osjećao ispravan, nitko se nije osjeća krivim. U tom vrtlogu nesnalaženja samo su razdor i sumnja cvale i množile se. Nove hrvatske nacionalističke organizacije su se stvarale i izbijale na površinu. Ustaški Pokret kao legitimni predstavnik hrvatskog naroda nastoji prikupiti u svoje redove svaku Hrvaticu i Hrvata. HSS priznaje samo sebe kao istinitog i jedinog legitimnog predstavnika hrvatskog naroda. Nesnošljivosti između ove dvije krovne hrvatske organizacije su dovele do osnutka: Hrvatske Republikanske Stranke 1951., Ivo Oršanić, iste godine Hrvatski Narodni Otpor, HNO Maks Luburić (tada u okviru Ustaškog Pokreta kao nastavak iz 1944 god.), Hrvatski Narodni Odbor, dr. Branko Jelić, Hrvatski Demokratski Odbor, dr. Krunoslav Stjepan Draganović i Miroslav Varoš. Svaka ova organizacija je imala svojih pristaša, sljedbenika i simpatizera; uz to i svoje nazovimo više manje novine. Prepucavanja su bila velika i odvratna. Novodošli Hrvati bi sa veseljem došli prve nedjelje u hrvatske crkve da upoznaju svoje Hrvate, da im kažu kako je u Domovini Hrvatskoj, kako tamo narod živi itd. Tek tu, sada, počima "regrutiranje" novodošlih Hrvata u ove hrvatske organizacije različitih pogleda. Iz dana u dan procijep između Hrvata je sve veći i veći. Došlo je do jedne prave i pravcate POLARIZACIJE HRVATA.

Naravno da je dolazak novodošlih Hrvata u emigraciju, svojim domovinskim shvaćanjem, prisilio hrvatsko političko vodstvo da osnuju jednu novu - do tada nepostojeću - hrvatsku organizaciju koja će predstavljati sve postojeće hrvatske organizacije i pokrete. Tako je došlo da stvaranja HRVATSKOG NARODNOG VIJEĆA. Naravno Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP i HSS nisu za to ni čuti htjeli, jer su se obe stranke smatrale kao legitimni predstavnici hrvatskog naroda. Do sastanka je došlo u New Yorku 1962. godine. Na kratko veselje mnogih Hrvata u Dijaspori, nazovimo ju tako, sada imamo HRVATSKU KROVNU ORGANIZACIJU HRVATSKO NARODNO VIJEĆE koja će nas dovesti do oslobođenja Hrvatske. Prvi predsjednik HNV bio je Hrvat musliman dr. Ibrahim beg Džinich. Ali na svu žalost svih nas, tako nije mislilo vodstvo dviju hrvatskih organizacija HOP i HSS. Bilo je i drugih, što tajnih što javnih rušitelja HNV. O tome u ovome pismu general Drinjanin piše. Ovo sam smatrao nadodati poradi boljeg razumijevanja samog sadržaja pisma. Mo. Otporaš)

Međutim, dobar dio pripadnika Vijeća, čim je izišao iz New Yorka počeo je svoju djelatnost napadajima na ljude Otpora, posebno na mene osobno. Prof. Oršanić je priredio proslavu 10. Travnja u Buenos Airesu, u duhu napadaja na vojnike i posebno na mene. Dr. Jelić je na hamburškoj televiziji skupa sa komunistima i čifutima - napadao sve bivše borce i mene posebno. Poslije se je pravdao, da su ga prevarili, da i opet ponovi igru i opet isprika da su ga prevarili. Međutim, kada bi netko pogledao njegovu novinu iza New Yorka odmah će se osvjedočiti, da je to dio plana koji je stvoren prilikom zasjedanja Vijeća. Prema pukovniku Štiru, koji je inače vrlo sklon političkom

djelovanju, dr. Jelić je u Buenos Airesu rekao: da kada mu govore o hrvatskim vojnicima, da ne zna bili plakao ili se smijao. Inače on je prijavio njemačkim vlastima pukovnika Batušića i tražio da mu se onemogućí rad, jer je moj zastupnik, a ja da sam jasenovački koljač. Mogao bih Vam nabrojiti lijepu kiticu sličnoga cvijeća iz usta druge gospode, koji su se ljubili i grlili u New Yorku.

Pitam ja Vas postoji li uopće Vijeće?

Tko je kriv da se je dijete skoro mrtvo rodilo, a da su ono malo života u njemu ugušili hrvatski stranačati?

Kakav raison-detre (*opravdanje, mo.*) postojanja ima Savez kanadskih saveza, čiji je cilj predstavljati kanadske Hrvate u nepostojećem Vijeću?

Kakvi taktički misterij može imati taj manevar sa otporaškim ljudima bez Otpora, sa nama nametnutim predstavnicima, izigravajući one koje smo mi između sebe postavili. Vidite, ja još nikada nisam mijenjao, ali ni postavio nijednoga predsjednika, tajnika, odbornika itd. ni u jednom otporaškom društvu i skupini. Ja sam dakle poštivao slobodnu igru ljudskih htijenja, sposobnosti, ambicija i akcije. Isto tako na domovinskom sektoru vladam se kao general i tu si ne dam nametnuti ničiji diktat. Nastojao sam biti jedan demokratski general, kako bi mogao moje dugogodišnje iskustvo dati za Hrvatsku. Ja sam još uvijek onaj stari Maks, koji je jeo s čarkarima na kaznu i spavao na slami i u bunkerima. Vladek (*Šimunac iz Toronta, mo*) je bio na našem imanju i zna da sam ostavio jedno bogatstvo, da bi se mogao posvetiti Hrvatskoj. Padre Oltra (*jedan španjolski svećenik koji je vrlo dobro volio Hrvate i pomagao Hrvatima u svakoj potrebi, mo.*) i mnogi španjolski franjevci znadu za svaki moj korak, pa i ovaj. Moram Vam reći da sam prošao gorkih časova u zadnje tri godine, a ako budete imali vremena za razgovor sa stricom Antom Došenom, sa Rudom Erićem i suprugom Milom, sa prof. Prcelom i njegovima, te sa mnogim drugim koji su kod mene bili u toku zadnjih godina - mogu Vam sve to potvrditi. Mogu vam reći da sam u pedesetoj godini sa četvero djece ostao na ulici, ali nisam popustio i nastojao sam biti dobar zapovjednik Otpora.

Što mislite zašto?

Svatko si može praviti svoje kalkulacije o meni, svatko može odobravati ili ne moj korak, ali ja Vas uvjeravam da sam se izložio skupa sa mojom četvero djecom zato da bi mogao biti dostojan zapovjednik, pa makar i samo ono male i vjerne grupe Otporaša u Torontu. (*Zato se nije niti čuditi da je Maks Luburić prozvao Toronto KULOM HRVATSTVA. Imam zapisnik sa jedne sjednice organizacije ERIK LISAK iz Toronta gdje je zapisničar sjednice vodio zapisnik i stavio po rednom broju imena i prezimena onih članova koji taj dan nisu bili na sjednici. Vjerovali ili ne 97 članova ogranka ERIK LISAK toj sjednici iz različitih razloga nisu bili na sjednici. To nam govori da je ogranak HNO ERIK LISAK bio snažan i jak, nacionalno svjestan i stegovan, mo. Otporaš.*)

Kada bih ja Vama rekao istinu kakovih je sve ljudi bilo koji su me nastojali uništiti kod španjolskih vlasti, a sve zbog moje tobožnje izdaje prema Poglavniku, Vi bi se krstili lijevom nogom, a ne desnom rukom. Kad bih Vam ja rekao, da mi je sam nadbiskup Šarić (*Ivan Šarić, Nadbiskup Vrhobosanski, umro u Madridu u srpnju 1960. god., mo.*) u društvu moje supruge rekao, da ako ne prignem šiju pred Poglavnikom, da ću biti istjeran iz Španjolske, a to znači formalno biti predan srbokomunistima. Da vam kažem da su stratezi Hopa (*Hrvatski Oslobodilački Pokret, HOP, mo.*) na čelu sa jednom osobom, koju iz posebnih obzira ne spominjem, dali znati mojoj supruzi, da ja nisam nikakav general, nego kriminalni tip i obični ubojica, (*zar Stipe Mesić i kompanija nisu rekli za hrvatske generale Antu Gotovinu i druge da su obični kriminalci i ubojice, mo. Otporaš.*) koji je djecu klao i ljudsku krv pio, te joj nudili, ne samo građanski nego i crkveni razvod braka i stotinu stvari, koje ne spominjem radi dobrog ukusa i radi Vas samih, da Vas ne izlažem nepotrebnim šokovima.

Znam, da vjerujete u moje poštenje, pa i sposobnost i hrabrost. Zato vjerujem da znate da mene ne vode osobne ambicije. Ja sam ljudima Otpora mnogo puta ponudio, da neka među sobom izaberu

drugog zapovjednika, a neće biti nikakva tajna, da sam nastojao pukovnika Štira izgurati na to mjesto, a na politička mjesta postaviti ljude, koje Vi dobro poznajete sa raznih sastanaka u Torontu. Međutim, DOGAĐA SE TO, DA OGROMNA VEĆINA PRIPADNIKA OTPORA TVRDI DA BI MOJE POVLAČENJE BILO SMATRANO NAJOBİČNIJIM DEZERTERSTVOM. Nakon razlaza sa Poglavnikom dobio sam preko dvjesta pisama od najuglednijih ljudi emigracije, koji su u ime viših hrvatskih interesa zahtijevali od moga rodoljublja, da se povučem. Pa vidite, ja sam se povukao i bio sam valjda tri godine da nisam skoro nikome ni pisma potvrdio, a kamoli napisao. U to vrijeme su ovi mali ljudi Otporaši, moji mnogi bivši vojnici i drugi koji to nisu bili - ne samo meni pisali nego i obnavljali vjeru, da ih neću napustiti. Prema tome, onoga časa, kada sam se okrenuo, moj životni put je već bio određen. Imam jednu misiju i tako dugo dok traje moj život idem tim putem.

(Što god više čitam Pisma Maksa Luburića, sve više upoznajem njegov životni put. Ići stopama Maksa Luburića nije bilo LAKO. On je jedne zgrade napisao, mislim u novini GLAS DOMOVINE 1960. god., koju su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić u Torontu: Da sve što sam činio, činio sam iz ljubavi prema Hrvatskoj. To najbolje objašnjava dr. Ante Ciliga, koji je bio Maksa Luburića ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac:

"...Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadašnju polemensku razdrobljenost i pocijepanost, u slobodnu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u Zagreb, na Mirogoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vođa, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na vječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagreb, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje, koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojeg života, bilo iz ideološkog fanatizma, bilo iz dinarske svojevoljnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je činio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikad za novac, za bogatstvo, za materijalno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest ne sumnjivo dati". Iz "DANICE" 17 prosinca 1969 godine.

OBRANA br. 135/136 str. 9 kolovoza 1970.

Prepisao sam doslovno. Htio sam sve prepisati velikim slovima, ali nisam jer sam htio biti dosljedan originalu članka. Zato bi bilo poželjno ovaj opis dra. Ante Cilige (1892/1998) staviti u velika slova. Otporaš.)

Možda ćete reći zašto Vam sve to govorim?

1. Činim to zato, jer sam uvjeren, da sva tako zvana gospoda - stranačari rade na tome da raskopaju Otpor eliminirajući mene i one za koje se pretpostavlja, da mene neće (iz bilo kojih razloga) napustiti. Pri tome kao inteligentniji nastoje raznim manevrima, sintezama itd. stvoriti grupe, koje bi preuzele inicijativu u svoje ruke, a sami Otporaši bili bi tek siva masa, koja bi pljeskala govornicima i punila kase raznih fondova za politički turizam i fabriciranje superstruktura, koje tako brzo nestaju kako su i postale. Oko stotinjak poznatih hrvatskih intelektualaca bili su izigrani po dru. Jeliću u Europi. Mnogi od njih na upit zar ne vide kuda to vodi, sto puta su rekli, da oni žele kolektivnom akcijom nadomjestiti personalnost lidera Jelića, a oni preuzeti vodstvo. Kako se je svršilo znate i sami. Ja ne želim biti korisna budala samo zato, da nekoliko dobronamjernih ljudi kao Vi izgubite nekoliko godina, da Vašem novom leaderu Dubičancu nametnu kolektivno vodstvo. Nasuprot tome, kao praktičan čovjek, vjerujem da takove ljude ne treba dizati, kako bi si uštedjeli kasnije obaranje.

2. Ako su jednom Otporaši odlučili da im ja budem zapovjednik, a mene pokrenuli iz moga bogatog buržuskog doma i moje nove kramarske obitelji, a ja se odlučio i pošao tim stazama, onda je to za cijeli život. Čovjek koji ima jednu misiju i ima tako postojane i sljedbenike, koji su ili dosljedniji od mene samoga, nema prava dezertirati. Ja osobno ne bih smatrao ni ozbiljnim ni dostojnim ni jednoga generala, koji bi preuzeo jednu dužnost, a onda prepustio vjetrovima i hirovima jednu organizaciju

kojoj stoji na čelu. Prema tome ne mogu pomagati one ideje, skupine ili ljude, koji rade osobno protiv mene. Ili jesam ili nisam zapovjednik Otpora! Prema tome smatram logičnim, da ona gospoda, koji hoće računati sa Otporom moraju računati sa mnom osobno i sa svim onima, koje mi međusobno stavimo na čelo Otpora.

S druge strane ja nikada kanadskom Otporu neću nametati nikakvih lokalnih ni taktičkih rješenja. Imam apsolutno povjerenje ne samo u našu međusobnu vjernost - među Otporašima - nego i u izdržljivost i permanentnost tih ljudi zacrtanim idealima, a moram Vama i njima priznati, da su njihovi sudovi o pojedinim ljudima bili točniji nego moji.

Evo baš Husnija (*njegov vojnik i satnik HOS NDH, mo.*) mi veli, da mu je pisao Galić iz Australije, da je jedan tamošnji Jelićev povjerenik u Sydney-u govorio otporaškim ljudima, kako bi skupa platili put Jeliću da dođe u Australiju i tako izvrši hrvatsku slogu. (*Osobno sam poznao dra. Jelića. Branko Jelić je u ime Poglavnika i Ustaškog Pokreta išao par puta u sjevernu i južnu Ameriku promicati ideje Nezavisne Države Hrvatske. Treba priznati da je u svojoj misiji u mnogome uspio. Kada je zadnji puta bio u posjeti sjevernoj Americi i pri povratku za Europu, engleske vlasti ga hapse i zadržale ga u zatvoru sve do, mislim, 1947. godine. Od tada u glavi dra. Branka Jelića je rasla ideja političkog lidera. U svojoj novini HRVATSKA DRŽAVA je napisao nekih 35 nastavaka POVODOM POGlavNIKOVE SMRTI. Imao sam priliku čitati te opise kroz koje se je mogla vidjeti otvorena prozirnost veličanja samog sebe, kako bi se reklo: Ja, do mene ja, a pokraj nas dvojice opet JA, mo. Otporaš.*) Iz Švedske je meni osobno pisao glavni povjerenik Hrvoje, da je tamošnji povjerenik Jelića htio na brzinu supotpisati pozivno pismo Jeliću da dođe u Švedsku, jer da on ne samo - da ima mandat svoga odbora nego i HOP-a i Domobrana, te Oršanića itd. itd. - Vijeće uopće ni ne spominje. Pa pitam ja Vas, kakvoga smisla ima sve to.

Možda ćete Vi meni reći da se samo radi o Hrvatima Kanade. Ja bih Vas podsjetio na sudbinu Ujedinjenih Hrvata u Australiji, na sudbinu istih i u samoj USA. Ja Vam o tome mogu nešto reći, jer sam za vrijeme stvaranja istih Ujed. Hrvata bio u najtješnjoj vezi sa fra. Silvijem Grubišiće. (*Silvije Grubišić (1909/1985) je bio hrvatski svećenik na župi u Chicagu. Napisao je knjigu OD PRADOMOVINE DO DOMOVINE, Chicago 1979g., mo*) I Ujedno Hrvati USA su bili zamišljeni kao Savez saveza ili raznih društava. Istina je ta, da niti se uspjelo apsorbirati ni desnicu t.j. ustaše ili hop, kako hoćete, a niti Hrv. Bratsku Zajednicu, a niti HSS.

Jedino su Otporaši podmetali leđa, a iz Chicaga su bili isto tako tretirani kao mi sada od Vijeća. Stvaralo se dojam, kao da mu trebamo biti sretni što nas pripuste nekamo. O tome bi Rude Erić i Ivan Prcela mogli mnogo govoriti. Ista taktika se je upotrebljavala i sa Vijećem, jer se nije od svih pošteno mislilo. Tako ili gore dogoditi će se i sa tim Savezom i ja zato otvoreno velim, da Otpor u Kanadi i USA mora najprije ostvariti svoje legalne i funkcionalne baze, izabrati svoje predstavnike i neka ovi razgovaraju sa svima, koji to hoće.

Jesam i za razgovor sa svim drugim predstavnicima, ali sam apsolutno protiv svake izborne geometrije i visoke matematike, gdje se samo žonglira (*gdje se vješto - a ne sasvim časno - iskorištavaju činjenice u sporu dviju ili više političkih frakcija, mo.*) i sa nekoliko imena, a sa otvorenim ciljem, da se zabije klin između mene i Otporaša, odnosno između društava i Otporovskih predstavnika, kao što su Erić, Crni, Prcela, Šego, Gagro, Vladek itd. itd. Dobio sam dovoljno pisama od malih ljudi iz Hamiltona, Otawe, Montreala itd. u kojima oni na svoj jedinstven način govore o problemima, pa među inim i o tome, kako ljudi Saveza sa svojom, možda nadmoćnijom ekipom intelektualaca, nastoje izvrnuti ruglu ne samo Gagru i Šimunića, nego i sve druge vodeće ljude Otpora skupa sa mnom na čelu. Ja znam imamo mana i nedostataka, pa možda je koji od nas polupismen ili nepismen, a čak dozvoljavam da je neki od nas i zaklao koga partizana.

JEDNO PISMO MAKSA LUBURIĆA ZA SVE NAS

Unatoč toga ti naši nepismeni koljači, kako nas zovu, vodili su bojne, pukovnije i divizije, isto sa

uspjehom, kao i na drugoj strani gdje su brice i terezije driblali naše glavno-štapce. Hrvatska je postajala tako dugo, dok su harambaše krstarili sa ovakvim nepismenim predvodnicima ustaških jedinica. I ne samo to, nego vam ispovijedam moju čvrstu vjeru, da će Hrvatska biti slobodna tek onda, kad njezini preživjeli harambaše povedu hrvatske seljake i proletere i nesavršene čak u borbu. Vi znate, da nisam demagog i uvijek sam branio intelektualce, ali Vam velim sasama iskreno, da više vjerujem u one male ljude, koji su se našli u ovoj gužvi i stvorili i održali društva, nego one superintelektualce sa računicom u ruci, koji sebe smatraju bogomdani vodiocima naroda. Prema tomu ja sam za to, da se sjeda sa svim Hrvatima koji su za Hrvatsku Državu, sve počam tamo od državotvornih socijalista i sindikalista, istarskih i dalmatinskih partizana, *(treba ovdje spomenuti da je u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964 g. izašla PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA ,str. 19/21, koju je sastavio dr. Miljenko Dabo Peranić a general Drinjanin djelomično izmijenio i odobrio. Dakle, u ovom pismu ni godinu dana kasnije general Drinjanin govori i piše u duhu PORUKE IZMIRENJA..., mo. Otporaš.)* preko HSS, islamskih, katoličkih i pravoslavnih državotvornih skupina, pa do onih najdivljijih ustaša, pa makar ih vodio moj bivši šepavi čata Jakov Barbarić. Ali sam apsolutno protiv toga, da ljudi Otpora ubuduće gube vrijeme u fiktivnim strukturama. Nakon atomizacije Hop-a i neslavnog uminuća Vijeća - bezuvjetno je potrebno, da se Otpor afirmira na nedvojni način, na dva posebna fronta : onom vanjskom i političkom frontu, te onom drugom vojno - konspirativnom ilegalnom domovinskom. Ja bih se osjeća sretnim, da Vaše veliko hrvatsko srce i Vaš duboki um - budu stavljeni potpuno u službu tih ideja i kroz Otpor. Kanadski Savez nikada neće moći ni preteći, ni nadomjestiti Otpor, jer niti ima jasnih ideja, niti ekipe prokušanih boraca predvodnika, koji bi mogli zatalasati i oduševiti mase. Tih nekolicina intelektualaca nisu ni intelektualno, ni brojčano, ni potencijalno, ni politički, ni stoti dio onoga što ima u USA, pa kada oni nisu među milijun Hrvata uspjeli ostvariti nešto efikasnoga u USA, jedva je za vjerovati, da bi stvorili u Kanadi, gdje je element mnogo revolucionarniji i dinamičniji.

Mnogo su konstruktivnije Vaše ideje o organizaciji tečajeva za odgoj vodećih ljudi za legalno, društveno, političko i socijalno djelovanje u slobodnom svijetu. Napravite lekcije, ja ću Vam ih tiskati. Kada sam počeo pisati ovo pismo nisam mislio biti tako opširan, ali sam iz poštovanja prema Vašoj osobi i radi značenja ideja koje iznosite, stvar namijenio ne samo Vama, nego i onom krugu ljudi iz Kanade i USA, koje dobro poznate sa naših radnih sastanaka i koji su svi Vaši prijatelji i poštivaoci. Vjerujem, da ćete znati cijeliti moju iskrenost i volio bih da me netko ocijeni kao egoistu, kao zla čovjeka ali ambicioznog generala, nego da me drže glupanom. Radije neka me mrze nego da me sažaljevaju. Budući da sam uvjeren, da kanadski Savez neće ništa dobra učiniti za našu stvar *(poznavajući ideje i mišljenje generala Drinjanina, za sigurno je htio reći ...učiniti za našu "hrvatsku" stvar, mo)* - ostajemo Otpor - i onda ćemo sami snositi odgovornost za naša djela i nedjela. Želio bih da nas dva budemo i nadalje ono što smo bili do sada.

Uz pozdrav Vašoj obitelji, odani Vam
general Drinjanin, potpis.

(Osobno sam vidio sama sebe u mnogim izraženim mislima u ovom pismu. Mnogi smo mi državotvorni Hrvati patili za Domovinom Hrvatskom. To je uvijek izgledalo tako kao da smo si na tabane ispisali ime HRVATSKA te kuda god smo koracali i hodali, tragovi hrvatstva su ostali. Mnogima to nije bilo po volji ni želji. Tuđe zemlje imaju svoje zakone koji su prilagođeni njihovim težnjama i željama, a ne našim hrvatskim htijenjima, pa smo često puta imali sukoba sa vlastima dotičnih zemalja; a naši folklorni Hrvati bi nam se naslađivali: NEKA, TO STE I ZASLUŽILI, onom istom nasladom što se je neki dana hrvatski poslanik iz Beča naslađivao hrvatskome Domoljubu koji leži u austrijskom zatvoru samo zato što je došao na Bleiburg odati počast Hrvatima, žrtvama antifašizma, žrtvama jugoslavenske mržnje ...Mile Boban, Otporaš.)

On Wed, Jan 31, 2024 at 3:00 PM Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com> wrote:
Hvala, brate - Protulipac je veliki i duhovni hrvatski čovjek!

sri, 31. sij 2024. u 14:32 Milan Boban <froate@hotmail.com> napisao je:
Faljen Isus i Marija dragi moj i na Don Anđelko,

Jest istina je ali brzina i malo zaborav sve radi.
Nastojat ću slijediti vaš dobar savjet.

Bog! i Veliki poZDrav. Svima.

ps:

priložena slika je dra. Ivana Protulipca
za sjećanje na njegovo ubojstvo od krvoločne UDBe u Trstu 31 siječnja 1946. godine.
(1989- 1946)
Počivao u Miru Božjem!
dr. Ivo Protulipac s nama je!

Fratelo Mile, legendo naša živa!

Hvale je vrijedna tvoja inicijativa -

"Traže se dobrovoljci hrvatskih pera kojima ruke ne dršću da za sve nas današnje Hrvaticice i Hrvati
dadnu **ANALIZU** sadržaja "**DRAMATIČNI TRENUTAK HRVATSKE**"... - ali NE taj koji si
naveo, nego ovaj sadašnji, dosad najdramatičniji u povijesti od stoljeća sedmog, a to je
DEMOGRAFSKA KATASTROFA ...!!!

Pozdrav i blagoslov,

A.don

NB: Na kraju svojih zapisa obično stavljaš

PoZDrav svima.

Mile

a ja sam ti već davno savjetovao da i slovo **s** u riječi *svima*

pišeš veliko, tj. **S**

pa će ti tada pozdrav biti kompletan!

uto, 30. sij 2024. u 15:04 Mile Boban <mileboban748@gmail.com> napisao je:

PoZDrav svima.

Mile.

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB, i to sa velikim početnim slovom

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB

Mijo Potkrajac <mijopotkrajac@gmail.com>

Dragi prijatelju,

Ništa zato. Ne ljutim se a ako bi se ljutija bilo bi to zato sto mi nisi napisa ko je taj Vjeko i da li ga
poznáš.

Kod mene je sve po starome. Pomalo radim, pomalo trošim jer neman puno za trošiti a sto imam mi
je dovoljno. Nisam vrag da mi je malo. A ovo sto si mi posla san pročita i smišno je zato sto ne znan
imena ko je ko. Ako ti nešto znaš o tome, javi mi.

Javi mi kako si i sta deveraš.

Pozdrav svima.

Mijo.

JA SAM HRVATSKI DOMOLJUB

“Ja sam hrvatski Domoljub, i to s velikim početnim slovom. To znači da izjavljujem da moja
rodoljubna pripadnost i sve moje misli i sve moje djelatnosti su usmjerene u i prema tome pravcu. Ja
sam ljubitelj pravde i pristaša demokratskih zasada. Ne vidim nijedno društvo niti društveni stalež

ispred mene, osim sreće u jedinstvu hrvatskog naroda, koji je sačinjen od Hrvatica i Hrvata sjedinjenih istom krvlju, ujedinjenih istim jezikom i podređeni istoj zajedničkoj sudbini. Ja volim moj hrvatski narod, a mrzim samo ovu trenutnu i prolaznu antifašističku, u stvari neokomunističku i jugoslavensku vladu RH predsjednika Ive Josipovića, jer opravdano smatram da ovi posljednji ne mogu predstavljati veličinu i većinu mog hrvatskog naroda kao što ne mogu predstavljati ni njegovu sreću.

Hrvatski domoljubni prioritet kojeg državotvorni Hrvati danas osjećaju se vidi na svim hrvatskim portalima, i vidi se da taj njihov cilj vodi k oslobođenju našeg naroda od svih hipoteka prošlosti, kako ustaških, tako isto i partizansko/antifašističkih, kako iznutra tako i izvana. Hrvatsko domoljubni prioritet nastoji našem narodu pružiti one načine života koji njemu danas odgovaraju, njemu i njegovoj prirodi, i koji mu pomaže da se bolje izrazi na svim područjima svoje potrebe, zatim, u skladu svojih hrvatskih osjećaja stremi k tome da, na taj način, očuva osobitost svoga hrvatskoga naroda, kao i to da ga i dalje kultivira sistematskim odgajanjem njegovih najboljih ljudi i njegovanjem najvećih vrlina iz prošlosti.

Hrvatsko domoljubni osjećaj se bori za slobodu svog naroda, jer sloboda je jedina forma kroz koju narod može napredovati. Bori se za osnovna životna sredstva naroda zato što štiti njegova prava na postojanje i bori se za potreban prostor jer on predstavlja pravo ovog naroda da živi u svojoj vlastitoj Državi Hrvatskoj. Svojim konceptom unutarnje politike hrvatsko domoljubni osjećaj zato podrazumijeva napredak, jačanje i konsolidiranje egzistencije našeg naroda uvođenjem posebnog – za razliku od bivšeg YU sistema – načina života i takvih životnih zakona koji odgovaraju sa njegovom prirodnom inteligencijom i uljudbom, i koji njegovu osnovnu snagu mogu učiniti maksimalno djelotvornom. Konceptom vanjske politike, on podrazumijeva osiguranje razvoja putem očuvanja slobode i stvaranja najneophodnijih preduvjeta za život. Na taj način, u svezi sa vanjskom politikom, hrvatsko-domoljubni osjećaj se razlikuje od prethodnih monarhokraljevsko srpskim i srpsko-komunističkim učenjem, na primjer, u sljedećem: hrvatsko domoljubna vanjska politika u svijetu mora biti politika čuvanja i očuvanje hrvatskih granica, nasuprot politike popuštanja međunarodnim pritiscima, koji nas nagone da ozbiljno, sada, poslije 82 godine potpisivanja rimskih ugovora, da priznamo Poglavniku dru. Anti Paveliću, da on tada nije imao izbora osim potpisati te nametnute ugovore, ili ne imati ni ono što smo imali, a povijest nam govori da smo imali svoju, hrvatsku, **NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU**. Otporaš.

Slike koje mi je poslao Udbin agent Milan Dorič, 25 veljače 2013.

Prva slika: U svatovima Mire i Slavice Barešića.

Pozadi slike piše: Septembar 1985 – Štockholm / Švedska

Druga slika: Krunoslav Draganiović + nejasno 1967/8. Na dnu: Draganović + Dorič M.

Treća slika: Pozadi piše: Ja, M. Dorič, Janko Mijatović, Nikola Štedul za vrijeme sastanka HDP kod Nikole Štedula srpanj 1984.

Četvrta slika: S lijeva na desno: Dinko Dedić, glavni i odgovorni urednik Hrvatskog Tjednika iz Australije i visoki dužnosnik u organizaciji HDP. Do njega Mladen Schwartz, Pročelnik Odjela za politička pitanja Hrvatskog Državotvornog Pokreta, napisao POLITIČKE TEZE HDP-a, u Ludwigsburg-u, 10 Travnja 1983., Nikola Štedul predsjednik HDP-a i Milan Dorič, Udbin agent koji je 1975. godina zakrvavio svoje ruke ubojstvom istaknutog Hrvata i žarkog hrvatskog rodoljuba Nikole Martinovića (1912-1975)

Peta slika: Omotnica u kojoj mi je Milan Dorič poslao te slike a ja primio u ponedjeljak 25 veljače 2013. Kako je došlo do toga? Ja sam pripremao knjigu

“PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969.

Trebala mi je informacija o Milanu Doriću glede Ilije Stanića, ubojice Maksa Luburića. Nazvao sam Živka Vasilja koji je živio u Stuttgartu da li mi može pronaći ime i adresu Milana Dorića za kojeg je Ante Vukić pisao da je Milan Dorič pomogao Iliji Staniću doći kod Maksa u Španjolsku. Par dana kasnije Živko mi je poslao Milana Dorića adresu a ne br. telefona, jer ga nije mogao naći. Ja sam se javio Milanu Dorić i tražio od njega podatke o Iliji Staniću. Milan Dorič je potpuno zaniijekao svu i svaku povezanost njega s Ilijom Stanić, ali mi je usput poslao ove slike i neke druge kopije nekih izvještaja. Ako se zagledate u sliku omotnice, nečitljiva je adresa, zato ju prepisujem:

Svaka čast Milane!

Je li to moguće da je hrvatska politička emigracija bila toliko naivno/slijepa ili je uistinu Udba bila nadmoćnija pa se olako uvlačila u državotvorne hrvatske redove. Ako se to dokaže da je Udba bila pametnija i nadmoćnija, onda je također istina da je dr. Franjo Tuđman isplivao iz njihovih redova, redova Titovih Udbaša, pa ih je sve redom prevario i, po uzoru PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koju je general Drinjanin u ISTARSKOJ DRINI br. 3/4 1964. godine napisao i poslao ju hrvatskim komunistima. Kada ju je dr. Franjo Tuđman pročitao, njom se oduševio i od ushićenja kliknuo: EUREKA, što znači: pronašao sam put kako osloboditi hrvatski narod i obnoviti Hrvatsku Državu. Što je prvi predsjednik RH dr. Franjo Tuđman iskoristio do maksimuma bivše okorjele YU Udbaše: Perkovića, Manolića, Boljkovca, Mesića, Bulata i druge, to je škola Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina.

UDBINA GUJA U NJEDRIMA HRVATA

Dragi prijatelju Vjeko, Hvala na listi o udbašima koju si mi poslao. Mislim da imam tu listu. Imaju njih mnogo. Imaju neki Božo Bagarić, mislim druga osoba u vrhuški bosansko/hercegovačkih udbaša. Mislim negdje u lipnju 1986. godine održali su sastanak u Sarajevu na koji su morali svi Udbaši biti nazočni. Tu se je sve i o svemu raspravljalo. Spominjali su se mnogi iz emigracije koji su uveliko pomagali, direktno ili indirektno, Udbi. Spomenut ću samo tri osobe koje sam osobno poznao a koje Božo Bagarić na tom sastanku spominje. Usput, ovaj izvještaj je izišao na stranicama CENZURIRANO, mislim od Domagoja Margaretića, nisam baš siguran, ali, izgleda mi da te stranice više ne postoje. Mirko Vidović, (1) kum mojem sinu Mili, živi u Lyonu, Francuska, je spomenut u tom izvještaju kao suradnik ili doušnik Udbe. Osobno ja u to ne vjerujem. Zašto? Zato što bi onda mi državotvorni ili ne državotvorni Hrvati odmah dali vjerodostojnost Udbinim izvještajima, iako pozitivno znamo da je Udba koristila sve moguće načine, preko rodbine, prijatelja, svojte, poznanika itd., – a svi smo mi u neku ruku i nekim varijantama i vezama u emigraciji bili povezani – i širila dezinformacije najgore vrsti o onim Hrvatima koji su se imalo državotvorno hrvatski isticali, bilo to na političkom, športskom, kulturnom, društvenom ili religioznom polju. Uzmi, na primjer, knjigu DOSJEI UDBE O HRVATSKOJ EMIGRACIJI – Biblioteka, Dokumenti 2, Bonitas, Prozor, Laus, Split 2000. Tu u toj knjizi, dragi moj Vjeko, skoro svaki istaknuti Hrvat u emigraciji je oklevetan i prikazan na najgori način, kao: lopovi, bitange, kradljivci, ubojice, neradnici, provokatori itd. Ja bih to, to jest ovu knjigu, Udbinu knjigu preinačio u prosto proširenu dimenziju, a ta dimenzija je: da su skoro svi oni – ili pojedinci – koji nisu spomenuti u ovoj Udbaškoj knjizi da su na jedan ili drugi način surađivali ili bili doušnici Udbe. Ali nije ni to točno, jer je bilo vrlo čestiti Hrvatica i Hrvata koji ni na jedan niti na drugi način nisu bili spomenuti nigdje, a u svojim srcima su nosili našu lijepu Hrvatsku i šakom i kapom pomagali hrvatsku osloboditeljsku borbu. Evo što o meni u toj knjizi piše na stranici 60 i 61. Citiram cijeli tekst, pa ti sam sebi kaži i zaključi što je i kakav je Udbin cilj bio pisati ovako o Hrvatima koji su se, svaki na svoj način, borili za oslobođenje Hrvatske:

“BOBAN MILAN 05112429

sin Petra, rođen 1939. godine u selu Sovići – Grude, Mostar, Hrvat, državljanstvo nepoznato, završio osnovnu školu, emigrant u Francuskoj. Po završetku osnovne škole bavio se zemljoradnjom u mjestu rođenja, a povremeno je odlazio i na sezonske radove u razna mjesta naše zemlje i nije zapaženo da je neprijateljski istupao. *(Ovo “...i nije zapaženo da je neprijateljski istupao...” treba analizirati i pronaći ŠTA BI TO MOGLO ZNAČITI i tko je u ovom slučaju bio taj “neprijatelj”. Onog puta kada se točno sazna tko je MILANU BOBANU bio taj neprijatelj, bit će svakome jasno zašto je UDBA klevetala i ocrnjivala svakog državotvornog Hrvata, a posebice one istaknute Hrvate koji su nešto značili u hrvatskoj političkoj emigraciji, mo. Otporaš.)* bio je sklon sitnim krađama i vršenju drugih prekršaja zbog čega je više puta kažnjavan po ZOP-u. *(Interesantno da Udba ovdje govori o krađama i kažnjavanjima a da ne iznosi ama baš uopće nikakve podatke i dokaze. Tipično udbaški! Ali što je za požaliti je to da i dan danas, poslije skoro četvrt stoljeća od nestanka udbaške*

države Jugoslavije, ima Hrvata koji još uvijek vjeruju u udbaške priče i njihove laži, pa im na taj način daju podršku i vjerodostojnost njihovim iskazima, mo. Otporaš.)

Koncem 1959. godine emigrirao u Italiju, a zatim u Francusku, gdje se stalno nastanio. Po odlasku u emigraciju povezo se s ekstremnom emigracijom, počeo neprijateljski djelovati protiv SFRJ (*i to je sav moj grijeh i svih onih koji su se borili protiv Jugoslavije, koju je UDBA vjerno čuvala, mo. Otporaš.*) i bio član HOP-a. Zbog spomenute djelatnosti nad Bobanom je zavedena kontrola, odnosno razrada... Obradom se došlo do podataka da je on blagajnik HOP-u, da je završio diverzantski kurs 1963. godine, da se priprema za diverzantske akcije i da je postao jedan od najekstremnijih emigranata. Dopisuje se s rodbinom i prijateljima iz Jugoslavije. Sadržaj pisama je neprijateljskog karaktera. Prijeti članovima SKJ, vrijeđa naše najviše partijsko i državno rukovodstvo, veliča snagu emigracije, poriče skorou propast režima u SFRJ i uspostavi NDH i šalje propagandni materijal neprijateljske sadržine u Jugoslaviju. (*I to su moji grijesi u borbi protiv Jugoslavije ili u borbi za Obnovu Hrvatske Države, koje mi Udba, Udbaši i njihovi simpatizeri pripisuju i ne mogu oprostiti, mo. Otporaš.*) Na prijedlog Okružnog javnog tužilaštva Okružni sud u Mostaru pokrenuo je marta 1965. godine krivični postupak i otvorio istragu protiv Boban Milana u njegovoj odsutnosti zbog krivičnog djela iz člana 109. KZ. (*Sada mi postaje jasnije zašto se je pokušavao atentat na mene u Parizu. U stan mi je došao poznat Hrvat u proljeće 1966. godine. Sjeli smo za stol. Izvadio je samokres i stavio ga na stol. Pitam ga zašto to radi. Uzrujano je rekao da su mu neki savjetovali i govorili da Bobana treba ubiti, a da je on njima rekao da je Boban Hrvat kao i mi, samo je razlika u tome što se mi s njim ne slažemo...mo. Otporaš.*)

U cilju pasivizacije Boban Milana SDB je angažovala njegova oca da putem prepiske utiče na njegovu pasivizaciju. (*Dragi prijatelju Vjeko, moji roditelji, ni otac ni mater, nisu znali ni čitati ni pisati. Bili su totalno nepismeni. Kada su moji roditelji došli posjetiti svoju djecu i unučad u San Francisco pred Božić 1972. godine, tada sam imao priliku mnogo vremena razgovarati sa mojim roditeljima. Pričali smo o svemu. Tada su mi rekli kako su oni, Udba, dolazili kod njih, mojih roditelja, kući i ko' bojagi u ime mojih roditelja meni pisma pisali, kao da to meni moji roditelji pišu. Danas, poslije preko pola stoljeća i više ja tih pisama nemam, ali znam da su neka đdjeca iz susjedstva pisali pisma mojim roditeljima nama djeci, meni u Pariz a pok. Bratu Rafi i sestrama u San Francisco, i da u tim pismima meni ima mnogo šarenila kojeg moji roditelji nikada meni ne bi pisali. Dakle, moglo bi se po ovome zaključiti da su Udbaši iz Mostara u ime mojih roditelja meni pisma pisali, mo. Otporaš.*) Međutim, Boban je i dalje ostao na pozicijama ekstremnih dijela emigracije i bio povezan s Šarcem Danom i drugim pripadnicima U.H.Njemačke. U informacijama DSIP od 2 juna 1970. godine navedeno je da je Milan uhapšen u Parizu i da je tom prilikom kod njega pronađena mašinka koju je posjedovao od 1966. godine tj. od momenta kada je učestvovao u organiziranju grupe diverzanata koja je bila upućena u Jugoslaviju." (*Tako Udba piše o meni u spomenutoj knjizi na strani 60 i 61. A koga Udba hvali, za sigurno nije državotvoran Hrvat, a još manje onaj koji Udbi vjeruje. Ja sam napustio Pariz u ponedjeljak 9 prosinca 1968. godine i sa tri kovčega, supruga, ja i dvoje nejake djece i 180 američkih dolara u džepu došao sam u San Francisco. Putnu kartu mi je u zajam od šest mjeseci platila međunarodna organizacija za izbjeglice u prekomorske zemlje. Dakle, kako se vidi i iz ovog udbaškog opisa i o "mojoj mašinki" u Parizu, još jedna u nizu udbaških laži protiv mene. Mo. Mile Boban, Otporaš.*) Josip Vrbić (2) (1939-2012) je bio jedan emigrantski piskaralo i za neke, da ne kažem mnoge, bio je interesantan, pa je tako, moglo bi se reći, i naš ili čiji god Josip Vrbić bio, mogao je biti interesantan i za američke obavještajne službe, a poznato je da sve službe iz svih država svijeta su obvezne uzajmno surađivati. Pa ako je Josip Vrbić bio u službi američkih agencija, onda se nije niti čuditi kako je Božo Bagarić u svojem izvještaju bosanskohercegovačkoj Udbi označio istoga kao suradnika Udbe. Što se tiče Joze Mihalja (3) (1935-2010) kojeg Božo Bagarić također spominje u svojem izvještaju od lipnja 1986. godine kao suradnika Udbe, rekao bih isto što sam rekao i za Mirka Vidovića i Josipa Vrbića. Tko je poznavao ovu trojicu, po njihovu vladanju mogao se je osvjedočiti da su više bili paradni Hrvati, dobro mokrog jezika a vrlo malih učinaka.

Dragi moj prijatelju Vjeko ne znam koliko će te ovo ili hoće li te ovo imalo zanimati, ali, eto, ja se odulji u nadi da bi te ove informacije mogle zanimati. Želim tebi i tvojoj obitelji Sretan Uskrs! kao i naš dragi nadolazeći hrvatski državni praznik Deseti Travnja!

Primi moje iskrene pozdrave. Bog! Mile Boban, Otporaš. ZDS!

(: : : :)

On Sun, Jan 21, 2024 at 8:11 PM dragutin safaric <dragutin_safaric@yahoo.com> wrote:

2024-01-22 - dragutin

..... UFO --- NLO .....

„ZAKLELA SE ZEMLJA RAJU DA SVE I SVEMIRSKJE TAJNE SE SAZNAJU“

u 5 godina sakupljeno 1.000 poveznica.

<http://www.safaric-safaric.si/UFO.htm>

<http://www.safaric-safaric.si/AGIZ.htm>

http://safaric-safaric.si/Google_Maps_dragutin.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/AGIZ-dragutin_ZDS---2022.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

[General_Drinjanin_Maks_Luburić-Google Otporas dragutin](#)

2024-04-18 - Otporaš

Luis A. Garcia Rodriguez piše o Maksu Luburiću

My very dear GRAND AMIGO Vjekoslav junior Luburić,

Would you please translate this from Spanish to English for me. A Frenchman is asking me to translate it into French.

To do that this has to be translated from Spanish to English and then I will translate it in French.

Thanks a lot, my very dear GRAND AMIGO CROATA.

Your GRAND AMIGO CROATA Mile Boban.

O španjolskom jeziku o Maksu luburiću

Luis A. Garcia Rodriguez piše o Maksu Luburiću

My very dear GRAND AMIGO Vjekoslav junior Luburić,

Would you please translate this from Spanish to English for me. A Frenchman is asking me to translate it into French.

To do that this has to be translated from Spanish to English and then I will translate it in French.

Thanks a lot, my very dear GRAND AMIGO CROATA.

Your GRAND AMIGO CROATA Mile Boban.

O španjolskom jeziku o Maksu luburiću

Espagnol. En mi tierra no es problema morir, sino vivir

Hrvatski. U mojoj zemlji nije problem umrijeti nego živjeti.

Espagnol

En mi tierra no es problema morir, sino vivir

Mi general:

Dolor y memoria, mandato y ejemplo, y honor de imperecedera

Lealtad a la más sublime de las causas humanas, nos testas también con tu ausencia.

Gracias por ello, camarada y General Luburic, por haber amado tanto a esta España nuestra y tuya, por haber honrado a sus Caídos que te precedieron en holocausto, victimas también de la diabólica hiena judeo-Marxista, los que te han acogido ya, en su Guardia Eterna de luceros, como nosotros lo hicimos en vida en nuestra vanguardia de

lucha diaria. Gracias, General, por haber dado a conocer y amar de la misma forma generosa tu

Croacia bendita y mártir, que renacerá pronto victoriosa, porque esa tierra capaz de alumbrar hombres como tu no puede sucumbir jamás. Gracias, camarada, por avivar con fuego purificador las llamas que queman nuestras almas de la Patria Europea, blanca justa unida e Independiente. Gracias, soldado de lucha por todas tus enseñanzas y experiencia que nos prodigaste a manos llenas.

Aquí estamos, General Luburic, y aquí seguiremos inasequibles al desaliento, como ya nos enseñaron nuestros mayores. Tu muerte también postrer acto de servicio y ejemplo. Aquí nuestro relevo en el camino.

Para ti ya, la tierra, que, si un día no fue la tuya, ya lo es, y agradecida te acoge en su seno de amor y perfume de naranjos, para ti nuestras oraciones y el juramento sagrado de perseverancia en la lucha en el lugar más incómodo y difícil, Hasta conseguir para nuestra España es todo lo que tú ambicionas para tu Croacia.

Seguiremos luchando como tú lo hiciste y esperamos si conviene también hacernos merecedores del honor y la dignidad que se alcanza cuando el sádico artero puñal acerado por el odio bolchevique y pagado con la rapiña judía, escoge entre todos los valientes el mejor y se ceba con toda la capacidad de su miserable diabolismo en tu carne y vida generosa.

¡Que nuestras futuras acciones merezcan desde Allí tu beneplácito!
¡Camarada Luburic!!! ¡Presente!!!

Luis A. García Rodríguez

Hrvatski
U mojoj zemlji nije problem umrijeti, nego živjeti

Moj general:

Bol i sjećanje, mandat i primjer i čast neprolaznosti

Odanost najuzvišenijem ljudskom cilju, vi nama svjedočite vašom odsutnošću.

Hvala vam na tome družo i generale Luburiću što ste voljeli i ovu našu i vašu Španjolsku, jer smo odali počast svojim palima koji su vam prethodili u holokaustu, također žrtve đavolske židovsko-marksističke hijene, oni koji su te već dočekali, u svojoj Vječnoj straži zvijezda, kao što smo radili u životu u našoj avangardi svakodnevne borbe.

Hvala vam, generale, što ste učinili poznatom i voljenom na isti velikodušan način svoju blaženu i mučeničku Hrvatsku koja će se preporoditi uskoro pobjednički, jer je ta zemlja sposobna rađati ljude poput vas koji nikada ne mogu podleći.

Hvala ti, družo generale, što si zapalio pročišćavajući plamen oganja koji je zapalio duše naše Europske Domovine, koja pošteno blista ujedinjena i nezavisna. Hvala vam, borbeni vojnici za sva vaša učenja i iskustva koja ste nam dali u pune ruke posla.

Tu smo, generale Luburiću, i tu ćemo ostati nepobjeđeni, ostat ćemo ne klonula duha, kako nas je učila i vaša smrt koja je posljednji čin služenja i primjera. Ovdje je naše olakšanje u stazama.

Za vas je sada ova zemlja, koja, ako jednog dana nije bila vaša, sada već jeste, i zahvalna vam je. On vas pozdravlja i u svojim grudima nosi ljubav mirisa i stabala naranče, i za vas nosi naše molitve i svetu zakletvu ustrajnosti u boriti se na najudobnijem i najtežem mjestu, dok ne dobijemo svoje u Španjolskoj sve što ste htjeli za svoju Hrvatsku.

Nastavit ćemo se boriti kao i vi i čekat ćemo hoće li nam to odgovarati također da nas učini dostojnima časti i dostojanstva koje se postiže kad sadistički lukavi bodež naoštren boljševičkom mržnjom i plaćeni židovskom pljačkom, birajte između svih hrabrih najboljeg a on napada svom snagom svog jadnog dijabolizma na vašem mesu i velikodušnom životu.

Neka naše buduće radnje zaslužuju vaše odobrenje!

druže Luburić!!! !!Predstavite se!!

Luis A. García Rodríguez

